แซมสัน
กับหลุมพราง

หลักการสอนจิตใจ
ที่มืดมัว

ดนูทัศน์ บราวน์

ฉบับปรับปรุง
2569
ปรับปรุงเนื้อหาใหม่
ทั้งเล่ม

fatheroflove-thailand.com

แซมสันกับหลุมพราง

หลักการสอนจิตใจที่มืดมัว

ดนูทัศน์ บราวน์

fatheroflove-thailand.com

แด่ โจดี้ โจนส์ และ คาเรน พรินซ์

ระลึกถึง แอนดรูว์ แอกนิว ผู้ทนทุกข์จากโรค PTSD เพราะช่วงเวลาที่
เขาประจำการในหน่วยรบพิเศษของสหรัฐฯ
เขาเสียชีวิตเมื่อวันที่ 1 มีนาคม พ.ศ. 2564

แซมสันกับหลุมพราง

หลักการสอนจิตใจที่มืดมัว

ดนูทัศน์ บราวน์

แปลจาก Reaching Samson: Principles in Teaching Darkened Minds
ตีพิมพ์ครั้งแรก มีนาคม ค.ศ. 2020
ฉบับปรับปรุงภาษาไทย พ.ศ. 2569 (ค.ศ. 2026)

ข้อพระคัมภีร์ในเล่มนี้ใช้ฉบับมาตรฐาน 2011 เป็นหลัก บางข้อยกมาจากฉบับคิงเจมส์ภาษาไทย ซึ่งสังเกตได้จากพระนาม “พระเยโฮวาห์”

จัดพิมพ์โดย Maranatha Media
ดาวน์โหลดหนังสือเล่มนี้ฟรีได้ที่
fatheroflove-thailand.com

สารบัญ

คำถามเรื่องสงคราม 1

ชาวอิสราเอลได้อาวุธมาจากไหน 8

พ่อจะทำอย่างไรกับลูกที่ไม่ไว้วางใจและไม่เชื่อตน 15

มุมมองแบบนักรบฝังแน่นจนถอนไม่ออก 25

พระเจ้าตรัสกับอิสราเอลผ่านเลนส์ของสงคราม 29

ท่านพิพากษาอย่างไร ท่านก็จะถูกพิพากษาอย่างนั้น 34

อิสราเอลเรียกร้องขอมีกษัตริย์ 39

เราจะอยู่ในบาปต่อไปเพื่อให้พระคุณเพิ่มทวีขึ้นหรือ 45

การแต่งงานที่ไม่ยำเกรงพระเจ้าของแซมสัน และสภาพศีลธรรมของ
อิสราเอล 48

แซมสันฆ่าคนหนึ่งพันคนด้วยขากรรไกรลา 53

ทึกทักเอาว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ทำ 60

เปรียบเทียบแซมสันกับโยเซฟ 69

เอลเลน ไวท์ อธิบายคำว่า “อย่าต่อสู้คนชั่ว” 74

คำถามเรื่องสงคราม

มีคำถามหนึ่งที่ถูกถามซ้ำแล้วซ้ำเล่า คือ ทำไมพระคัมภีร์เดิมจึงเต็มไปด้วยความรุนแรง และดูเหมือนว่าพระเจ้าทรงเห็นชอบกับความรุนแรงนั้นด้วย เราจะเข้าใจเรื่องนี้ได้อย่างไร ในเมื่อพระเยซูตรัสว่า “จงรักศัตรูของพวกท่าน” การรักศัตรูย่อมไม่ได้หมายถึงการฆ่าเขาอย่างแน่นอน

นี่เป็นคำถามสำคัญ และเป็นคำถามที่ทำให้คริสเตียนสับสนมาตลอด เปโตรสาวกของพระเยซูก็เคยสับสนแบบเดียวกัน ในคืนที่พระเยซูทรงถูกจับ เปโตรชักดาบออกมาปกป้องพระองค์ แต่พระองค์ตรัสกับเขาว่า “เอาดาบของท่านใส่ฝักเสีย เพราะว่าพวกที่ใช้ดาบจะต้องพินาศเพราะดาบ” (มัทธิว 26:52) เปโตรคงคิดในใจว่า ก็ชนชาติอิสราเอลใช้ดาบป้องกันตัวจากศัตรูมานานหลายร้อยปีแล้วไม่ใช่หรือ

เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ ประวัติศาสตร์ของอิสราเอลโบราณมีสงครามหลายแบบ มีทั้งสงครามที่ดูสูงส่ง เช่น การยึดเมืองเยรีโค และสงครามที่โหดร้ายน่ารังเกียจ เช่น ครั้งที่ชาวอิสราเอลเกือบฆ่าล้างเผ่าเบนยามินซึ่งเป็นพี่น้องร่วมชาติของตนเอง (ผู้วินิจฉัย บทที่ 19-21) แต่ไม่ว่าเหตุผลของสงครามจะชอบธรรมมากหรือน้อยเพียงใด ความจริงข้อหนึ่งก็ไม่เปลี่ยน คือ การฆ่าคนทิ้งบาดแผลลึกไว้ในจิตใจของผู้ฆ่า

หลายคนมองสงครามเป็นเรื่องสูงส่ง โดยเฉพาะเมื่อดูเหมือนว่าพระเจ้าทรงสั่งหรือทรงเห็นชอบ เราจึงต้องเข้าใจให้ชัดเจนว่า ไม่ว่าฝ่ายใดแพ้หรือชนะ สงครามก็สร้างความบอบช้ำทางจิตใจอย่างรุนแรง และทำให้เกิดโรคที่เรียกว่า PTSD (Post Traumatic Stress Disorder) หรือภาวะป่วยทางจิตใจหลังเผชิญเหตุการณ์รุนแรง ขอให้ดูตัวอย่างจากสงครามกลางเมืองของสหรัฐอเมริกา (ค.ศ. 1861-1865) ซึ่งเป็นสงครามระหว่างรัฐฝ่ายเหนือกับรัฐฝ่ายใต้

วิลเลียม เจมส์ เป็นทหารผ่านศึกฝ่ายใต้ เขาเริ่มมีอาการวิกลจริตไม่นานหลังสงครามสิ้นสุด เขาเคยถูกขังในค่ายเชลยศึกของฝ่ายเหนือ และออกมาด้วยร่างกายที่เจ็บป่วยและจิตใจที่ “สับสนอย่างมาก” เขาเป็นชาวนาในรัฐแอละแบมา และพยายามกลับไปใช้ชีวิตแบบเดิมด้วยการลงมือเพาะปลูกในฤดูใบไม้ร่วงปี ค.ศ. 1865 แต่ไม่ถึงหนึ่งปีเขาก็กลายเป็นคนรุนแรงจนควบคุมตัวเองไม่ได้ เขาขู่ว่าจะฆ่าพ่อของตน และพยายามฆ่าตัวตายด้วยการกระโดดลงบ่อน้ำ แต่ไม่สำเร็จ

ความรุนแรง รวมถึงการทำร้ายตัวเอง เป็นอาการบ่งชี้ที่พบบ่อยของโรค PTSD บันทึกของโรงพยาบาลจิตเวชในยุคหลังสงครามเต็มไปด้วยชื่อทหารผ่านศึก ความโกรธที่ควบคุมไม่ได้ของพวกเขาเป็นอันตรายทั้งต่อชีวิตของตนเองและของคนในครอบครัว

นีล สตอรี เป็นอีกตัวอย่างหนึ่ง เขายังเป็นเพียงวัยรุ่นเมื่อสมัครเข้ากองทหารราบที่ 46 ของรัฐจอร์เจีย ระหว่างสงครามเขามีพฤติกรรม “แปลกประหลาด” และเมื่อกลับถึงบ้าน เขา “ไม่มีเรี่ยวแรงและความ

กระฉับกระเฉงเหมือนเดิม” ถึงอย่างนั้นเขาก็พยายามกลับไปใช้ชีวิตพลเรือนเป็นชาวนา แต่พอถึงปี ค.ศ. 1872 เขากลายเป็นคนรุนแรงอย่างยิ่ง เขาขู่ว่าจะฆ่าคนในครอบครัวและเผาบ้าน ครอบครัวหมดหนทาง จึงสร้างกระท่อมไม้ซุงหลังเล็กไว้ขังเขาโดยเฉพาะ สุดท้ายก็ต้องส่งเขาเข้าโรงพยาบาลจิตเวชของรัฐจอร์เจียที่เมืองมิลเลดจ์วิลล์ ผู้ดูแลบันทึกว่าเขากินและนอนไม่เป็นเวลา เซื่องซึม ไม่อยากขยับตัวและไม่อยากพูดกับใคร

พฤติกรรมฆ่าตัวตายเป็นอาการบ่งชี้อีกอย่างหนึ่งของ PTSD และเป็นปัญหาที่รุมเร้าทหารผ่านศึกสงครามกลางเมือง เราไม่มีตัวเลขการฆ่าตัวตายของทหารผ่านศึกยุคนั้น แต่งานวิจัยเกี่ยวกับทหารผ่านศึกในสงครามยุคใหม่ช่วยให้เราเข้าใจทหารผ่านศึกในศตวรรษที่ 19 ได้ เช่น เรารู้ว่าทหารผ่านศึกสงครามเวียดนามร้อยละ 20 เคยพยายามฆ่าตัวตาย และอีกร้อยละ 20 หมกมุ่นกับความคิดฆ่าตัวตายเป็นครั้งคราว งานศึกษาบุกเบิกของ เอริก ที. ดีน จูเนียร์ ชื่อ *Shook Over Hell* พบว่า ผู้อาศัยในบ้านพักทหารผ่านศึกสงครามกลางเมืองแห่งหนึ่งในรัฐอินดีแอนามากกว่าครึ่งเคยพยายามฆ่าตัวตาย ฆ่าตัวตายสำเร็จ หรือมีความคิดฆ่าตัวตาย

ชีวิตที่ดิ่งลงเรื่อย ๆ ของ อัลไบนัส สเนลสัน ชาวรัฐจอร์เจียผู้เคยเป็นทหารม้าฝ่ายใต้ แสดงให้เห็นวงจรของการฟื้นตัวแล้วกลับมาป่วยอีก พร้อมกับการพยายามฆ่าตัวตายหลายครั้ง สเนลสันสมัครเป็นทหารตั้งแต่ยังเป็นวัยรุ่นเช่นเดียวกับนีล สตอรี เขามีปัญหาตั้งแต่ยังเป็นทหาร จึงถูกปลดประจำการก่อนกำหนดและถูกส่งเข้าโรงพยาบาลจิตเวชของรัฐจอร์เจีย ที่นั่นเขาพยายามฆ่าตัวตายด้วยการเผาตัวเองและกระโดดออกทางหน้าต่าง ในที่สุดเขาก็ทำสำเร็จในปี ค.ศ. 1871 ด้วยการกินสตริกนินซึ่งเป็นยาพิษ

ทหารในสงครามกลางเมืองยังป่วยด้วยอาการหลงผิดหวาดระแวง ซึ่งพบในผู้ป่วย PTSD ขั้นรุนแรง จอห์น วิลเลียมส์ ทหารผ่านศึกอีกคนหนึ่ง ถูกส่งเข้าโรงพยาบาลจิตเวชของรัฐจอร์เจียด้วยอาการที่ปัจจุบันเราเรียกว่าภาวะตื่นตัวระวังภัยเกินเหตุหลังการรบ เขา “หวาดกลัวอยู่ตลอดเวลา” และบ่นไม่หยุดว่ามีคนพยายามจะฆ่าเขา เมื่ออาการกระวนกระวายถึงขีดสุด เขาก็เชือดคอตัวเอง โจเซฟ เพียร์แมน ช่างทำบังเหียนวัยสี่สิบปีจากเมืองปีเตอร์สเบิร์ก รัฐเวอร์จิเนีย ก็ปลิดชีวิตตัวเองในปี ค.ศ. 1875 เช่นกัน หลังจากร้องบอกว่า “มีคนกำลังออกมาจากในเมืองเพื่อมาฆ่าเขา” (https://www.civilwarmed.org/ptsd/)

พฤติกรรมและความคิดของคนที่บอบช้ำทางจิตใจแบบนี้ย่อมเกิดขึ้นในหมู่ชาวอิสราเอลด้วย พวกเขาออกจากอียิปต์ แล้วทำสงครามกับชาวคานาอันอยู่นานหลายปี เมื่อชนะและได้ครอบครองแผ่นดินที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้แล้ว พวกเขามีสันติสุขหรือไม่ ไม่เลย พวกเขากลับเข้าสู่ช่วงเวลาที่มืดมนที่สุดในประวัติศาสตร์ของตน ซึ่งบันทึกไว้ในหนังสือผู้วินิจฉัย เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าจริงหรือ ที่คนทั้งชนชาติจะต้องป่วยเป็น PTSD คิดฆ่าตัวตาย หลงผิดหวาดระแวง และกลายเป็นคนรุนแรงอย่างยิ่ง

ขอให้จำคำถามนี้ไว้ตลอดการศึกษาเรื่องนี้ หลายคนคิดว่าผมกำลังโจมตีพระเจ้าหรือพระคัมภีร์เมื่อผมตั้งคำถามเช่นนี้ ผมไม่ได้ทำอย่างนั้น ผมมองเห็นพระพักตร์ของพระเยซูที่เปี่ยมด้วยความรัก ความเมตตา และ

ความอ่อนโยน และผมเชื่อว่าพระองค์ทรงต้องการให้คำตอบแก่เรา คำตอบที่จะช่วยยุติวิญญาณแห่งสงครามซึ่งฝังลึกอยู่ในเนื้อหนังของเรา

เรื่องที่ผมจะพูดถึงในที่สุดคือเรื่องของแซมสัน พระคัมภีร์บันทึกว่าพระวิญญาณของพระยาห์เวห์เสด็จมาเหนือแซมสัน แล้วเขาก็ฆ่าคนไปหนึ่งพันคน แต่ก่อนจะไปถึงเรื่องนั้น ผมขอวางหลักการสองสามข้อไว้ก่อน

เมื่อเรามองประวัติศาสตร์สงครามของอิสราเอลกับศัตรูที่อยู่รอบข้าง เราต้องไปให้ถึงแหล่งกำเนิดของปัญหา คือ พวกเขาห่างเหินจากพระเจ้าและเข้าใจพระลักษณะกับน้ำพระทัยของพระองค์ผิดอยู่ตลอดเวลา ชาวอิสราเอลคิดอยู่เสมอว่าพระเจ้าจะทรงปล่อยให้พวกเขาตาย ที่จริงพวกเขาคิดไปถึงขั้นว่าพระองค์ทรงต้องการฆ่าพวกเขาด้วยซ้ำ ทั้งที่มีหลักฐานมากมายว่าพระเจ้าทรงช่วยเหลือพวกเขาอยู่ พวกเขาขาดความเชื่อในแผนการของพระองค์ ดังที่เห็นได้เมื่อกองทัพอียิปต์ไล่ตามมาทันที่ริมทะเลแดง

> พวกเขาบอกโมเสสว่า “หลุมฝังศพในอียิปต์ไม่มีหรือ ท่านจึงพาพวกเราออกมาตายในถิ่นทุรกันดาร ทำไมท่านจึงทำกับเราเช่นนี้คือพาพวกเราออกมาจากอียิปต์ เราบอกท่านในอียิปต์แล้วไม่ใช่หรือว่า ปล่อยพวกเราแต่ลำพังให้พวกเรารับใช้คนอียิปต์เถิด เพราะการทำเช่นนั้นก็ยังดีกว่ามาตายในถิ่นทุรกันดาร”
>
> โมเสสกล่าวกับประชากรว่า “อย่ากลัวเลย จงยืนนิ่งอยู่ คอยดูความรอดจากพระยาห์เวห์ ซึ่งทรงทำเพื่อพวกท่านในวันนี้ เพราะคนอียิปต์ที่เห็นในวันนี้

> พวกท่านจะไม่ได้เห็นอีกตลอดไป พระยาห์เวห์จะทรงรบแทนท่านทั้งหลาย พวกท่านจงสงบอยู่เถิด” (อพยพ 14:11-14)

หลังเหตุการณ์นั้น พวกเขาร้องเพลงฉลองชัยชนะ ซึ่งมีท่อนหนึ่งว่า “พระยาห์เวห์ทรงเป็นบุรุษแห่งสงคราม พระยาห์เวห์ทรงเป็นพระนามของพระองค์” ชาวอิสราเอลเข้าใจคำนี้ถูกต้องหรือไม่ เรารู้ว่าทางของพระเจ้าไม่ใช่ทางของเรา (อิสยาห์ 55:8-9) ดังนั้นเมื่อพระองค์ทรงทำสงคราม ก็ย่อมไม่เหมือนกับที่มนุษย์ทำสงคราม เป็นแผนการของพระเจ้าหรือที่จะยึดคานาอันด้วยการรบ เป็นแผนการของพระองค์หรือที่จะให้เรารับพระสัญญาของพระองค์ด้วยคมดาบ ชาวอิสราเอลคิดว่าใช่ เอลเลน จี. ไวท์เขียนถึงเรื่องนี้ไว้ว่า

> พวกเขาไม่ไว้วางใจว่าฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าจะทำงานร่วมกับความพยายามของพวกเขาในการเข้าครอบครองคานาอัน แต่บัดนี้พวกเขากลับทะนงในกำลังของตนเองว่าจะทำงานนี้ให้สำเร็จได้โดยไม่ต้องพึ่งความช่วยเหลือจากพระเจ้า พวกเขาร้องว่า “เราได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์ เราจะขึ้นไปสู้รบตามทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราทรงบัญชาเรา” (เฉลยธรรมบัญญัติ 1:41) การล่วงละเมิดทำให้พวกเขามืดบอดได้ถึงเพียงนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่เคยทรงบัญชาให้พวกเขา “ขึ้นไปสู้รบ” เลย **พระองค์ไม่ได้ทรงประสงค์ให้พวกเขาได้แผ่นดินนั้นมาด้วยการทำสงคราม แต่ด้วยการเชื่อฟังพระบัญชาของพระองค์อย่างเคร่งครัด** (บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ, PP 392.3)

การเชื่อฟังคือกุญแจ ชาวอิสราเอลต้องเข้าใจว่าธรรมบัญญัติสำคัญยิ่งต่อความรอดของตน และต้องมารักธรรมบัญญัตินั้นด้วยการรู้จักและรักพระเจ้าผู้ทรงเป็นพระบิดาของพวกเขา การจะทำเช่นนั้นได้ พวกเขาต้องเข้าใจความบาปของตนเองก่อน ซึ่งเรารู้ว่าไม่ง่ายเลยสำหรับใจมนุษย์ “เพราะว่าการเอาใจใส่เนื้อหนังนั้น คือ การเป็นศัตรูต่อพระเจ้า ไม่ปฏิบัติตามธรรมบัญญัติของพระเจ้า และที่จริงไม่สามารถปฏิบัติตามได้” (โรม 8:7)

ชาวอิสราเอลไม่ได้เชื่อจริง ๆ ว่าพระเจ้าทรงเมตตา ทรงดี และจะทรงดูแลพวกเขา พอเจอความลำบากครั้งแรก พวกเขาก็คิดทันทีว่าพระเจ้าทรงต้องการลงโทษ ความไม่ไว้วางใจนี้ทำให้พวกเขาทำผิดพลาดต่อเนื่องกันเป็นชุด และความผิดพลาดเหล่านั้นก็ขังความคิดของพวกเขาไว้ในกรอบความเชื่อที่ผิดไปอีกหลายชั่วอายุคน

ชาวอิสราเอลได้อาวุธมาจากไหน

เมื่อชาวอิสราเอลออกจากอียิปต์ พวกเขาไม่มีอาวุธ พวกเขาเป็นทาสมาหลายชั่วอายุคน ไม่ใช่ทหารที่ผ่านการฝึก และไม่ใช่กองทัพ แล้วพวกเขาเริ่มใช้ดาบได้อย่างไร

บางคนคิดว่าพวกเขานำอาวุธติดตัวออกมาจากอียิปต์ ข้อพระคัมภีร์ที่ดูเหมือนสนับสนุนความคิดนี้คือ อพยพ 13:18 “พระเจ้าจึงทรงนำประชากรอ้อมไปทางถิ่นทุรกันดารยังทะเลแดง ชนชาติอิสราเอลก็ออกจากแผ่นดินอียิปต์ **มีอาวุธพร้อมทำสงคราม**”

แต่ทาสจะมีอาวุธได้อย่างไร และทำไมชาวอียิปต์จะต้องให้อาวุธแก่ทาสของตน คำฮีบรูที่แปลว่า “มีอาวุธ” ในข้อนี้ พระคัมภีร์ภาษาอังกฤษบางฉบับ (เช่นฉบับ YLT) แปลว่า “เป็นหมู่ หมู่ละห้าสิบคน” คือชาวอิสราเอลเดินออกจากอียิปต์อย่างเป็นขบวน ผู้อธิบายพระคัมภีร์หลายคนเชื่อว่าข้อนี้ไม่ได้หมายความว่าพวกเขามีอาวุธ และเอลเลน จี. ไวท์ ก็เห็นเช่นเดียวกัน

> แทนที่จะไปตามเส้นทางตรงสู่คานาอันซึ่งต้องผ่านแผ่นดินของชาวฟีลิสเตีย องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำพวกเขาลงไปทางใต้ มุ่งสู่ชายฝั่งทะเลแดง “เพราะพระเจ้าตรัสว่า เกรงว่าเมื่อประชากรเห็นสงคราม พวกเขาจะเปลี่ยนใจและกลับไปยังอียิปต์” ถ้าพวกเขาพยายามเดินผ่านแผ่นดินฟีลิสเตีย ก็จะถูกขัดขวาง เพราะชาวฟีลิสเตียจะมองว่าพวกเขาเป็นทาสที่หนีนาย และจะไม่

ลังเลที่จะทำสงครามกับพวกเขา ชาวอิสราเอลไม่พร้อมจะเผชิญหน้ากับชนชาติที่เข้มแข็งและชำนาญการรบเช่นนั้น พวกเขารู้จักพระเจ้าน้อย มีความเชื่อในพระองค์น้อย และคงจะหวาดกลัวจนหมดกำลังใจ **พวกเขาไม่มีอาวุธและไม่คุ้นเคยกับสงคราม** จิตใจของพวกเขาห่อเหี่ยวเพราะตกเป็นทาสมานาน และยังมีภาระคือผู้หญิง เด็ก และฝูงสัตว์ (บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ, PP 282.1)

พระเจ้าทรงทราบว่าใจของชาวอิสราเอลโน้มเอียงไปทางการทำสงครามเพื่อแย่งชิงแผ่นดินคานาอัน ทั้งที่พวกเขาไม่มีอาวุธและไม่คุ้นเคยกับสงคราม ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะพวกเขาขาดความเชื่อและพึ่งตนเอง พระเจ้าจึงทรงพาพวกเขาข้ามทะเลแดง และทรงชนะศึกแทนพวกเขาอย่างอัศจรรย์โดยที่พวกเขาไม่ต้องสู้เลย พระองค์ทรงหวังว่าเมื่อเห็นเช่นนี้พวกเขาจะเชื่อในความดีของพระองค์ และเชื่อว่าพระองค์จะประทานแผ่นดินนั้นให้โดยที่พวกเขาไม่ต้องทำสงคราม พระองค์ทรงบอกแผนการนี้แก่อิสราเอลอย่างละเอียดขึ้นใน อพยพ 23:27-28

เราจะให้ความสยดสยองนำหน้าเจ้า เราจะให้ความโกลาหลเกิดกับชาวเมืองทั้งหมดที่เจ้าไปเผชิญหน้านั้น เราจะให้ศัตรูทั้งหมดของเจ้าหันหลังหนีเจ้า เราจะใช้ให้ฝูงแตนนำหน้าเจ้า พวกมันจะขับไล่คนฮีไวต์ คนคานาอัน คนฮิตไทต์ ไปให้พ้นหน้าเจ้า (อพยพ 23:27-28)

แต่ในสมัยนั้นคนทั่วไปเชื่อกันว่า เทพเจ้าอวยพรชนชาติของตนด้วยการให้ชนะสงคราม ถ้าชาวอิสราเอลขาดความเชื่อและรับเอาความคิดนี้มา

พระเจ้าก็จะทรงยอมผ่อนปรนตามความคิดนั้นด้วย ในการอัศจรรย์ครั้งยิ่งใหญ่ที่ทะเลแดง พระเจ้าทรงให้ชาวอิสราเอลเลือก

พระคัมภีร์ไม่ได้บอกไว้ตรง ๆ แต่มีที่เดียวเท่านั้นที่พวกเขาจะหาอาวุธได้ คือจากศพของทหารอียิปต์ ทหารเหล่านั้นไล่ตามชาวอิสราเอลลงไปในทะเลแดง จมน้ำตาย แล้วถูกคลื่นซัดขึ้นมาบนชายหาด

> ด้วยเหตุนี้ในวันนั้นพระยาห์เวห์โปรดช่วยให้คนอิสราเอลรอดจากเงื้อมมือคนอียิปต์ คนอิสราเอลเห็นศพคนอียิปต์อยู่ที่ชายทะเล (อพยพ 14:30)
>
> น้ำที่ปั่นป่วนอย่างผิดปกติย่อมซัดศพชาวอียิปต์จำนวนมากขึ้นมาบนฝั่ง และจากข้าวของของคนเหล่านั้น ชาวอิสราเอลคงได้ทรัพย์สินไปไม่น้อย โดยเฉพาะเสื้อผ้าและอาวุธ อาวุธนั้นจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับพวกเขาในสงครามกับชาวอามาเลข ชาวบาชาน ชาวอาโมไรต์ และชนชาติอื่น ๆ ระหว่างทางไปยังแผ่นดินแห่งพระสัญญา **ถ้าพวกเขาไม่ได้อาวุธมาด้วยวิธีนี้ เราก็ไม่รู้ว่าพวกเขาได้มาอย่างไร เพราะไม่มีเหตุผลแม้แต่น้อยที่จะเชื่อว่าพวกเขานำอาวุธติดตัวออกมาจากอียิปต์** (คำอธิบายพระคัมภีร์ของอาดัม คลาร์ก เรื่องอพยพ 14:30)
>
> โยเซฟัส [นักประวัติศาสตร์ชาวยิวในศตวรรษที่หนึ่ง] ตั้งข้อสังเกตว่า ในวันรุ่งขึ้นหลังจากคืนที่ชาวอียิปต์จมน้ำ แรงคลื่นและแรงลมซัดอาวุธของชาวอียิปต์ขึ้นมาบนฝั่งที่ชาวฮีบรูตั้งค่ายอยู่ โมเสสจึงเก็บรวบรวมอาวุธเหล่านั้นและติดอาวุธให้ชาวฮีบรู ข้อนี้อธิบายได้ว่าพวกเขามีอาวุธได้อย่างไร... (คำอธิบายพระคัมภีร์ของกิลล์)

วันนั้นชาวอิสราเอลตัดสินใจผิดพลาดอย่างร้ายแรง เมื่อพวกเขาเลือกเก็บอาวุธจากศพของชาวอียิปต์ พวกเขาควรจะคิดว่า “เราไม่ใช่ทหาร เราใช้อาวุธไม่เป็น พระยาห์เวห์ทรงนำเรามาไกลถึงเพียงนี้ และทรงช่วยเราให้รอดโดยที่เราไม่เคยต้องสู้เลย พระเจ้าทรงสัญญาจะประทานคานาอันแก่เรา และพระองค์จะประทานให้โดยที่เราไม่ต้องฆ่าใครด้วยมือของเราเอง”

แต่ชาวอิสราเอลไม่ไว้วางใจพระเจ้า และรู้สึกว่าพระองค์อาจทรงทิ้งพวกเขาให้เอาตัวรอดเองเมื่อใดก็ได้ พวกเขาจึงคิดว่า “กันไว้ดีกว่าแก้ เก็บดาบพวกนี้ไว้เผื่อต้องใช้ก็แล้วกัน พระเจ้าทรงเป็น ‘บุรุษแห่งสงคราม’ ไม่ใช่หรือ” บางทีพวกเขาอาจคิดด้วยว่า พระเจ้าทรงให้ดาบถูกซัดขึ้นฝั่งมาเพื่อให้พวกเขาเก็บ และการเก็บดาบนั้นเป็นน้ำพระทัยของพระองค์

สิ่งที่เรารู้แน่คือ ใจของพวกเขายังไม่ไว้วางใจพระเจ้า แม้พระองค์เพิ่งทรงช่วยพวกเขาอย่างเหนือธรรมชาติ หลังข้ามทะเลแดงและเดินทางโดยไม่มีน้ำเพียงสามวัน พวกเขาก็เริ่มบ่นเรื่องน้ำ พระเจ้าทรงทำการอัศจรรย์ให้น้ำขมที่มาราห์กลายเป็นน้ำจืด (อพยพ 15:22-27) เหตุการณ์นี้ก็มีไว้เพื่อให้ชาวอิสราเอลมีความเชื่อมากขึ้นอีก แต่หลังจากนั้นไม่นาน พวกเขาก็บ่นอีกว่าพระเจ้าทรงต้องการฆ่าพวกเขา พวกเขาลืมทุกสิ่งที่ผ่านมาและปล่อยให้ความเชื่อของตนเหี่ยวเฉาไป

ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดเดินทางออกจากเอลิม และมาถึงถิ่นทุรกันดารสิน ซึ่งอยู่ระหว่างเอลิมกับภูเขาซีนาย ในวันที่สิบห้าเดือนที่สอง นับตั้งแต่ออก

จากแผ่นดินอียิปต์ ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดก็พากันบ่นต่อว่าโมเสสและอาโรนในถิ่นทุรกันดาร

คนอิสราเอลกล่าวกับท่านทั้งสองว่า “เราตายเสียในแผ่นดินอียิปต์ด้วยพระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ ขณะเมื่อนั่งอยู่ใกล้หม้อเนื้อและรับประทานอาหารอิ่มหนำก็ดีกว่า นี่ท่านทั้งสองกลับนำเราออกมายังถิ่นทุรกันดารนี้ เพื่อจะให้ชุมนุมชนทั้งหมดหิวตาย” (อพยพ 16:1-3)

ภัยพิบัติครั้งใหญ่ในอียิปต์ซึ่งเต็มไปด้วยหมายสำคัญและการอัศจรรย์เพิ่งผ่านมาเพียงสองเดือนครึ่ง แต่ชาวอิสราเอลยังคิดว่าพระเจ้าจะไม่ทรงช่วยพวกเขา ไม่น่าแปลกใจเลยที่พวกเขาเก็บดาบไว้ป้องกันตัว พระเจ้าประทานมานาจากสวรรค์ให้พวกเขากิน แต่เท่านั้นก็ยังไม่พอ ต่อมาเมื่อไม่มีน้ำ พวกเขาถึงกับจะเอาหินขว้างโมเสสให้ตาย พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเลยว่าพวกเขาอธิษฐานขอน้ำ พวกเขาไม่ได้ขอให้โมเสสอธิษฐานเผื่อด้วยซ้ำ พวกเขาทึกทักไปเองทันทีว่าพระเจ้าทรงต้องการฆ่าพวกเขา โมเสสจึงตีหิน ซึ่งเป็นสัญลักษณ์เล็งถึงพระคริสต์ แล้วน้ำก็ไหลออกมาให้พวกเขาดื่ม

โมเสสเรียกชื่อสถานที่นั้นว่า มัสสาห์ และเมรีบาห์ เพราะคนอิสราเอลหาเรื่องตน ณ ที่นั้น และลองดีกับพระยาห์เวห์ว่า “พระยาห์เวห์สถิตอยู่ท่ามกลางพวกข้าพเจ้าจริงหรือ” (อพยพ 17:7)

ทันทีหลังเหตุการณ์ที่แสดงความไม่เชื่อครั้งนี้ อิสราเอลก็ทำศึกครั้งแรกด้วยอาวุธที่มนุษย์ทำขึ้น ชาวอามาเลขยกมาโจมตี อิสราเอลไม่ได้คิดจะ

ปล่อยให้พระเจ้าทรงช่วย และไม่ได้ทูลถามพระองค์ แต่ออกไปสู้ด้วยกำลังของตนเอง ทั้งที่ไม่เคยฝึกรบมาก่อน

พระเจ้าจะทรงทำอย่างไร พระองค์ควรทรงทิ้งประชากรของพระองค์หรือ เพียงเพราะพวกเขาเป็นลูกที่โง่เขลาและไม่เข้าใจทางของพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นเช่นนั้นหรือ

ไม่เลย พระเจ้าทรงใช้เหตุการณ์นี้เป็นโอกาสอีกครั้งที่จะสอนให้พวกเขาพึ่งพระองค์ และพยายามนำพวกเขากลับมาหาพระองค์ พระองค์ทรงผูกผลของการรบไว้กับแขนของโมเสส เมื่อโมเสสชูแขนขึ้น อิสราเอลได้เปรียบ เมื่อแขนของโมเสสตกลง อิสราเอลเสียเปรียบ พระเจ้าทรงทำงานผ่านความเข้าใจผิดที่พวกเขามีต่อพระองค์ เพื่อพยายามสอนให้พวกเขาเชื่อฟัง พระองค์ทรงใช้สิ่งที่ตาเห็นได้เพื่อหนุนความเชื่อในสิ่งที่ตามองไม่เห็น

พระเจ้าทรงทราบว่ามีเพียงการเชื่อฟังเท่านั้นที่จะทำให้พวกเขามีชีวิตและสันติสุข และเมื่อพวกเขาได้ลิ้มรสชีวิตและสันติสุขจากการทำตามพระบัญชาของพระองค์แล้วเท่านั้น พวกเขาจึงจะเชื่อ ไว้วางใจ มีความเชื่อในพระองค์ และอยากรู้จักพระลักษณะของพระองค์ ถ้าพระเจ้าทรงทิ้งพวกเขาไปเสียเพราะพวกเขาเลือกทำสงคราม พวกเขาก็จะไม่มีวันเข้าใจ

ตรงนี้เรามาถึงประเด็นที่สำคัญอย่างยิ่ง คือการที่พระเจ้าทรงยอมผ่อนปรนลงมาหามนุษย์ เรื่องเปรียบเทียบของนายพรานอธิบายประเด็นนี้ไว้อย่างงดงาม

พ่อจะทำอย่างไรกับลูกที่ไม่ไว้วางใจและไม่เชื่อตน

เฟรด ไรท์ ใช้เรื่องเปรียบเทียบที่ดีมากเรื่องหนึ่งอธิบายสถานการณ์กลืนไม่เข้าคายไม่ออกนี้ไว้ในหนังสือ *Behold Your God* (ดูเถิด นี่คือพระเจ้าของเจ้า) เรื่องนี้ช่วยให้ผมเข้าใจได้มากว่าพระเจ้าอาจทรงรู้สึกอย่างไร และยังใช้ได้กับทุกสถานการณ์ที่ลูกกำลังถูกโลกชักจูงไปในทางที่ขัดกับความปรารถนาของพ่อแม่ผู้ยำเกรงพระเจ้า สำหรับการศึกษาของเราในที่นี้ ขอให้มองการล่าสัตว์ในเรื่องเป็นภาพเปรียบของการทำสงคราม

“ขอให้นึกภาพเมืองเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง ตั้งอยู่ในถิ่นที่มีสัตว์ป่าชุกชุม เช่น หมี กวาง แกะภูเขา และเสือชนิดต่าง ๆ ผู้ชายส่วนใหญ่ในเมืองนี้เป็นนักล่าสัตว์ตัวยงตามที่ใครก็คาดได้ พวกเขาไม่เคยพลาดโอกาสที่จะคว้าปืนออกไปตามรอยสัตว์

แต่มีชายคนหนึ่งที่ไม่เหมือนคนอื่น เขามีความรักของพระเจ้าอยู่ในใจ การฆ่าสัตว์ที่งดงามซึ่งอาศัยอยู่ตามป่าเขาจึงขัดกับธรรมชาติของเขา ไม่มีใครเคยเห็นเขาอยู่ร่วมกับคนที่หาความตื่นเต้นจากเลือดของผู้อื่น

ฝ่ายนักล่าสัตว์รู้สึกไม่สบายใจกับชายแปลกคนนี้ และพยายามชวนเขาไปล่าสัตว์ด้วยทุกครั้งที่มีโอกาส ครั้งหนึ่งพวกเขาถึงกับซื้อปืนไรเฟิลล่าสัตว์ชั้นดีให้เป็นของขวัญวันเกิด เขาปฏิเสธของขวัญนั้นอย่างนุ่มนวล ด้วยความสุภาพอย่างคริสเตียน

การปฏิเสธย่อมทำให้คนเหล่านั้นไม่พอใจ และยิ่งกดดันเขาหนักขึ้น แต่ปีแล้วปีเล่าเขาก็ไม่เปลี่ยน อุปกรณ์อย่างเดียวที่เขายอมใช้ ‘ล่า’ สัตว์คือกล้องถ่ายรูปดี ๆ ตัวหนึ่ง

ชายคนนี้มีลูกชายที่ดีคนหนึ่ง และเขาห่วงมากว่าลูกจะได้รับอิทธิพลจากพวกนักล่าสัตว์ เขาทุ่มเทอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยเพื่อปลูกฝังความรักสัตว์ป่าแบบเดียวกับที่ตนมีไว้ในใจลูก และดีใจที่เห็นว่าได้ผลดี ผู้เป็นพ่อจึงพยายามให้ลูกทำตามทางของตน ซึ่งต่างจากทางของนักล่าสัตว์

แต่พ่อไม่ได้เอาเสรีภาพในการเลือกไปจากลูก เมื่อลูกชายโตเป็นหนุ่ม เขาก็ต้องรับผิดชอบตัวเอง และไม่อยู่ใต้การควบคุมและการอบรมของพ่อโดยตรงอีกต่อไป แล้ววันหนึ่งเขาก็ได้รับคำชวนให้ไปพักต่างถิ่นหลายสัปดาห์ เขาอยากเห็นที่ใหม่ ๆ จึงตอบรับ

นี่เป็นแผนอันแยบยลของพวกนักล่าสัตว์ พวกเขาพาลูกชายของตนไปด้วย โดยหวังว่าเด็กหนุ่มเหล่านั้นจะชักจูงเขาได้ง่ายขึ้นเมื่อเขาอยู่ห่างจากพ่อ เด็กหนุ่มพวกนั้นคะยั้นคะยอให้เขาลองล่าสัตว์ดูสักครั้งว่าจะชอบหรือไม่ เขาคิดว่าการไปดูให้เห็นกับตาสักครั้งคงไม่เสียหายอะไร จึงไปด้วย

ความรู้สึกแรกของเขาคือไม่ชอบ แต่ความท้าทาย ความตื่นเต้น และความเร้าใจบางอย่างดึงเขาเข้าไป ไม่นานเขาก็กลายเป็นคนหลงใหลการ

ล่าสัตว์ เขาไปที่ร้าน เลือกอาวุธที่ประดิษฐ์มาอย่างสวยงามกระบอกหนึ่ง แล้วเมื่อถึงเวลาก็ถือมันกลับบ้านไปหาพ่อผู้ตกตะลึง

เขาได้ใช้สิทธิ์เลือกของตนแล้ว และบัดนี้ผู้เป็นพ่อต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่ต้องตอบสนองอย่างใดอย่างหนึ่ง เขาจะวางตัวอย่างไรต่อเรื่องที่เกิดขึ้นนี้ เห็นได้ชัดว่าชายหนุ่มได้เริ่มเดินในทางที่ขัดกับทางของพ่อและของพระเจ้า

พ่อของเด็กหนุ่มมีทางเลือกหลายทาง เช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงมี

1. ตัดพ่อตัดลูก ทางเลือกแรกคือตัดลูกออกไป ห้ามเข้าบ้าน และให้แยกไปตามทางของตนเอง เหตุผลที่ใช้อ้างได้คือ หลักการของพ่อกับของลูกไม่มีวันเข้ากันได้อย่างแน่นอน

2. บังคับให้ยอม อีกทางหนึ่งคือใช้กำลังบังคับให้ลูกยอมทำตามความต้องการและวิถีทางของพ่อ ทางนี้ไม่ใช่คำตอบด้วยเหตุผลสองข้อ ข้อแรก ลูกโตพอที่จะเป็นอิสระแล้ว พ่อจึงไม่มีทางได้ผลอย่างที่ต้องการอยู่ดี ข้อที่สอง การใช้กำลังบังคับไม่ได้อยู่ในธรรมชาติของพ่อคนนี้ เช่นเดียวกับที่ไม่ได้อยู่ในพระลักษณะของพระเจ้า สำหรับทั้งสอง การปรนนิบัติที่ยอมรับได้มีอย่างเดียว คือการปรนนิบัติที่ออกมาจากใจซึ่งได้เรียนรู้และเต็มด้วยความรัก

3. ทำเป็นไม่เห็นปัญหา ทางเลือกที่สามคือเงียบเฉยต่อความเปลี่ยนแปลงนั้น ทำราวกับว่าไม่เคยมีปืนไรเฟิลเข้ามาในบ้าน และทำ

เหมือนทุกอย่างเรียบร้อยดีทั้งที่ไม่ใช่ ทางนี้ก็ไม่ใช่ทางออกเช่นกัน เพราะความบาปเป็นสิ่งที่เพิกเฉยไม่ได้ ทั้งความรักและความยุติธรรมไม่ยอมให้ทำเช่นนั้น ความชั่วเรียกร้องให้ต้องมีการตอบสนองเสมอ ไม่ว่าจะเป็นการยื่นมือเข้าช่วยด้วยความรัก หรือการตอบโต้อย่างอาฆาตด้วยความเกลียดชังที่มุ่งทำลาย

เมื่อพิจารณาและตัดทางเลือกทั้งสามนี้ออกไปแล้ว ยังเหลืออะไรให้ชายผู้ยำเกรงพระเจ้าคนนี้ทำได้ และพระเจ้าจะทรงทำอย่างไรในสถานการณ์เดียวกัน

ก่อนอื่น พ่อเห็นว่าลูกชายได้ทำให้ตัวเอง คนอื่น สัตว์เลี้ยง และสัตว์ป่าตกอยู่ในอันตรายใหญ่หลวง ลูกเป็นมือปืนที่ไม่มีประสบการณ์และไม่เคยฝึก เขาจึงต้องเรียนรู้สิ่งเหล่านี้

- ต้องมองให้เลยเป้าออกไปเสมอ เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีบ้านเรือน ผู้คน หรือสัตว์เลี้ยงอยู่ในแนวกระสุน
- วิธีถือปืนอย่างปลอดภัย และวิธีลอดรั้วโดยไม่ทำปืนลั่นใส่ตัวเองหรือเพื่อน อย่างที่เกิดกับคนจำนวนมากมาแล้ว
- อันตรายร้ายแรงของกระสุนแฉลบ ซึ่งอาจคร่าชีวิตคนที่อยู่ห่างไปทางขวาหรือซ้ายของเป้าได้ไกลมาก
- ต้องเข้าไปใกล้สัตว์ให้มากพอ เพื่อลดโอกาสที่สัตว์จะเพียงบาดเจ็บแล้วลากตัวหนีไปทนทรมานจนตายอย่างช้า ๆ

เรื่องเหล่านี้และเรื่องอื่น ๆ พ่อสอนลูกได้ เพื่อช่วยตัวลูกและคนอื่นให้พ้นจากผลร้ายที่สุดของสิ่งที่ลูกได้เลือก

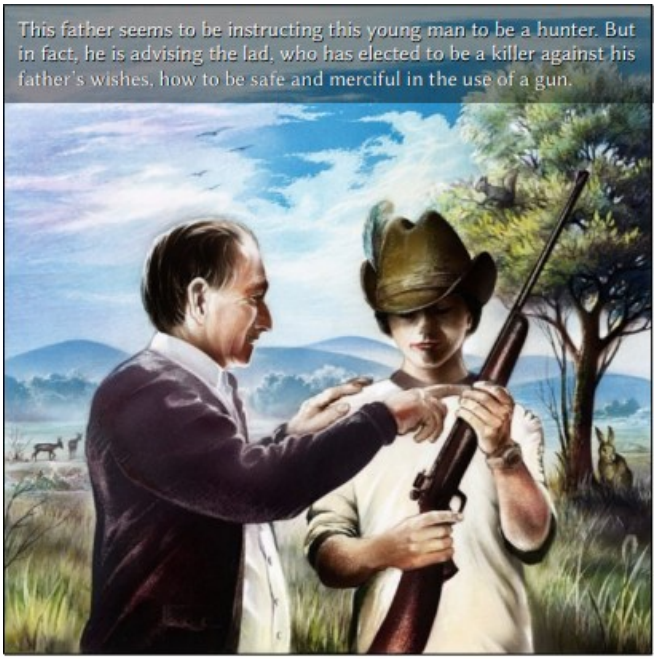
พ่อช่วยให้ลูกเลิกจับปืนไม่ได้อีกแล้ว แต่ถ้าลูกยอม พ่อยังให้คำสอนที่จำเป็นได้ เพื่อช่วยลูกให้พ้นจากผลร้ายแรงเหล่านี้ แม้แต่สัตว์ป่าก็ได้ประโยชน์จากการช่วยเหลือนี้ด้วย เพราะแม้จะช่วยให้พ้นความตายไม่ได้ ก็ยังช่วยให้พ้นจากความตายที่เจ็บปวดและทรมานยาวนานได้

การตอบสนองของพระเจ้าและของคนที่เดินกับพระองค์จะเป็นการยื่นมือเข้าช่วยด้วยความรักเสมอ ดังนั้นในทางเลือกทั้งหมด จึงมีทางเดียวเท่านั้นที่องค์พระผู้เป็นเจ้าหรือพ่อคนนี้จะเลือก โดยธรรมชาติแล้วพระเจ้าทรงเป็นผู้ช่วยให้รอด พ่อในเรื่องนี้ก็เช่นกัน เมื่อพระเจ้าทรงถูกขวางไม่ให้ช่วยมนุษย์ในด้านหนึ่ง พระองค์ก็ยังจะทรงใช้ฤทธิ์อำนาจในการช่วยของพระองค์ในทุกทางที่ยังเหลืออยู่

ดังนั้น เมื่อพ่อพบว่าเป้าหมายที่ตนพยายามมานาน คือการช่วยลูกไม่ให้จับอาวุธ ล้มเหลวแล้ว เขาก็ยังเห็นว่ามีอีกมากที่ตนทำได้เพื่อช่วยลูกให้พ้นจากผลร้ายที่สุดของสิ่งที่ลูกเลือก พ่อจึงเรียกลูกมาคุยกันตามลำพังด้วยความเศร้าแต่อ่อนโยนและสง่างาม เขาบอกว่าผิดหวังที่ลูกเลือกเดินทางนี้ แต่ก็รับรองว่าจะเคารพการตัดสินใจของลูกอย่างเต็มที่

พ่อบอกลูกอย่างนุ่มนวลว่า การใช้อาวุธเช่นนี้มีอันตรายอยู่หลายอย่าง และทางเดียวที่จะปลอดภัยคือต้องรับฟังและทำตามข้อควรระวังจำนวน

หนึ่งอย่างเคร่งครัด พ่อบอกด้วยว่าตนเต็มใจอย่างยิ่งที่จะสอนเรื่องเหล่านี้ให้ลูกอย่างละเอียด เพื่อลูกจะพ้นจากอุบัติเหตุ

ลูกชายโล่งใจที่พ่อไม่ได้ประณามเขาอย่างดุเดือด เขาจึงเลิกตั้งท่าต่อต้านและบอกว่าเต็มใจเรียน **การทำเช่นนี้เผยให้เห็นลักษณะแปลกประหลาดอย่างหนึ่งของมนุษย์ คือมนุษย์ไม่เต็มใจเชื่อฟังพระเจ้าในเรื่องที่ต้องใช้ความเชื่อระดับสูง แต่กลับยอมทำตามคำแนะนำของพระองค์ในระดับที่ต่ำกว่า**

ตัวอย่างเช่น อิสราเอลไม่พร้อมจะไว้วางใจพระเจ้าอย่างเต็มที่ด้วยการไม่แตะต้องดาบเลย แต่พวกเขายอมรับและทำตามคำแนะนำของพระองค์

ในเรื่องข้อจำกัดที่มีไว้เพื่อลดความชั่วร้ายของดาบให้เหลือน้อยที่สุด เช่นเดียวกัน ลูกชายผู้ทิ้งหลักการของพ่อเรื่องการไม่ยุ่งเกี่ยวกับปืนโดยสิ้นเชิง ก็พร้อมจะเคารพคำแนะนำของพ่อในเรื่องการใช้ปืน

พ่อจึงเริ่มการฝึกด้วยการย้ำว่า ไม่มีสิ่งใดที่พ่อกำลังจะทำหรือจะพูดแสดงว่าพ่อเปลี่ยนไปแม้แต่น้อย

พระเจ้าทรงถูกวางไว้ในฐานะเดียวกัน เพราะบุตรของพระองค์ยืนกรานจะจับอาวุธแห่งการทำลาย พระองค์ก็ทรงเตือนอย่างหนักแน่นเช่นกันว่าความพยายามของพระองค์ที่จะช่วยพวกเขาให้พ้นจากผลร้ายที่สุดของสิ่งที่เขาเลือก ไม่ได้แสดงว่าพระองค์ทรงเปลี่ยนไปแต่อย่างใด แม้การกระทำของพระองค์อาจถูกตีความเป็นอย่างอื่นได้ และก็ถูกตีความเช่นนั้นมาแล้ว

> “เพราะว่าเราคือพระยาห์เวห์ ไม่มีผันแปร” (มาลาคี 3:6)
>
> “พระเยซูคริสต์ทรงเหมือนเดิมทั้งวานนี้ และวันนี้ และตลอดไปเป็นนิตย์” (ฮีบรู 13:8)
>
> “... ในพระองค์ไม่มีการแปรปรวนหรือเงาของการเปลี่ยนแปลง” (ยากอบ 1:17)

มนุษย์รู้ว่าก่อนบาปเข้ามา พระเจ้าไม่เคยทรงทำลายสิ่งใด และพระเจ้าก็ทรงประกาศอย่างหนักแน่นว่าพระองค์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง ถึงอย่างนั้นมนุษย์ก็ยังมองความพยายามอันไม่สิ้นสุดของพระองค์ที่จะช่วยให้รอด

แล้วตีความว่าเป็นการกระทำของผู้ที่กลายเป็นเหมือนมนุษย์เสียเอง [สดุดี 50:21]

พ่อในเรื่องของเราไม่ต้องเปลี่ยนวิถีทางของตนเพื่อสอนลูกให้เป็นผู้ฆ่าที่มีเมตตา พระเจ้าก็ไม่ต้องทรงเปลี่ยนวิถีทางของพระองค์เพื่อช่วยอิสราเอลไม่ให้เป็นผู้ใช้ดาบอย่างโหดร้าย ทั้งสองไม่ได้ฆ่าชีวิตใดเลย ทั้งสองมุ่งแต่จะช่วยชีวิต และเมื่อช่วยชีวิตไม่ได้แล้ว ก็พยายามช่วยให้ชีวิตนั้นพ้นจากความทุกข์ทรมานให้มากที่สุดเท่าที่ทำได้

ทีนี้ สมมุติว่าชาวเมืองคนหนึ่ง คือคนที่เคยพยายามเปลี่ยนใจพ่ออย่างแข็งขันที่สุด บังเอิญเดินผ่านมาตามทางขณะที่การฝึกกำลังดำเนินอยู่ เขาอยู่ไกลเกินกว่าจะได้ยินทุกคำที่พูดกัน แต่ก็เห็นพ่อกำลังสอนลูกใช้ปืน

ชายคนนี้จะสันนิษฐานว่าอย่างไร เขาจะสรุปว่าอย่างไร

เขาไม่เคยมีจิตใจแบบเดียวกับพ่อ จึงไม่มีวันเข้าใจจิตใจนั้น เขาจึงไม่มีทางประเมินสิ่งที่พ่อกำลังทำได้ถูกต้อง เขาจะตีความสิ่งที่เห็นว่าเป็นหลักฐานแน่ชัดว่าพ่อเปลี่ยนไปแล้ว

ผู้เห็นเหตุการณ์คงรีบกลับไปหาเพื่อนนักล่าสัตว์ทันทีเพื่อประกาศว่าพ่อกลับใจแล้ว เขาคงบอกว่าตอนนี้พ่อเป็นพวกเดียวกับเราแล้ว คือเป็นคนถือปืน และเมื่อเพื่อน ๆ ไม่อยากเชื่อ เขาก็จะยกสิ่งที่ตนเห็นกับตาเป็นหลักฐาน คือพ่อกำลังสอนลูกจับปืนจริง ๆ

สิ่งที่เขารายงานเกี่ยวกับการกระทำภายนอกของพ่อนั้นถูกต้องตามจริง เพราะเขาเห็นพ่อทำอย่างนั้นจริง ๆ แต่ข้อสรุปที่เขาได้จากหลักฐานนั้นกลับตรงข้ามกับความจริง

พ่อคนนั้นถูกตัดสินผิดไปอย่างไร พระเจ้าก็ทรงถูกตัดสินผิดไปอย่างนั้น”

(จากหน้า 328-333 ของหนังสือ *Behold Your God* โดย เอฟ. ที. ไรท์, ค.ศ. 1979)

ท่านเห็นความคล้ายกันหรือไม่ ระหว่างเรื่องของพ่อที่ต้องรับมือกับลูกชาย กับพระเจ้าที่ทรงต้องรับมือกับประชากรของพระองค์ตามสิ่งที่พวกเขาตัดสินใจเลือก มนุษย์ตกลงไปในบาปลึกมาก และยึดถือความคิดที่เปลี่ยนได้ไม่ง่าย โลกที่เราอยู่มีผลต่อวิธีคิดของเราทุกด้าน ความคิดของเราเรื่องความยุติธรรม กฎหมาย ความสำเร็จ ความชั่ว และความชอบธรรม ล้วนถูกปนเปื้อนทั้งสิ้น รวมถึงวิธีที่เรามองพระเจ้าด้วย

พระเยซูทรงอธิบายหลักการคล้ายกันนี้ เมื่อพวกฟาริสี (ผู้นำศาสนายิวกลุ่มที่เคร่งครัดธรรมบัญญัติ) ถามพระองค์ว่า ถ้าการหย่าร้างไม่ใช่แผนการของพระเจ้าตามที่พระองค์ตรัส ทำไมโมเสสจึงอนุญาตให้หย่าได้ พระองค์ทรงตอบดังนี้

> พวกเขาจึงถามพระองค์ว่า “ถ้าอย่างนั้นทำไมโมเสสสั่งให้ทำหนังสือหย่าให้ภรรยา แล้วก็หย่าได้” พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “โมเสสยอมให้ท่าน

ทั้งหลายหย่าภรรยา เพราะใจของท่านแข็งกระด้าง แต่เมื่อเดิมไม่ได้เป็นอย่างนั้น” (มัทธิว 19:7-8)

มุมมองแบบนักรบฝังแน่นจนถอนไม่ออก

พระเจ้าทรงห่วงใยประชากรที่พระองค์ทรงนำออกจากอียิปต์อย่างยิ่ง หรือที่พระคัมภีร์มักใช้คำว่าทรง “หวงแหน” พระองค์ทรงทราบว่าช่วงเวลาที่พวกเขาอยู่ในอียิปต์มีอิทธิพลลึกต่อความคิดของพวกเขา และความคิดผิด ๆ นั้นจะนำพวกเขาไปสู่ความทุกข์ยากลำบากมากมาย

พระเจ้าทรงมีแผนการ พระองค์ทรงทราบว่าชาวอิสราเอลกลัวพระองค์ แต่พระองค์ก็ต้องเสด็จมาหาพวกเขาในแบบที่พวกเขาวาดภาพพระองค์ไว้ มิฉะนั้นพวกเขาจะไม่ยำเกรงและไม่เคารพพระองค์ ที่ทรงทำเช่นนี้ไม่ใช่เพราะพระเจ้าทรงต้องการให้คนหวาดกลัว แต่เพราะถ้าเราไม่ยำเกรงและเคารพพระองค์ในฐานะพระผู้สร้างและผู้ทรงค้ำจุนโลก เราก็จะไปยำเกรงและเคารพรูปเคารพที่เราคิดขึ้นเอง ซึ่งเป็นผลร้ายต่อตัวเรา พระองค์ทรงเสียพระทัยเมื่อเห็นเราไม่ใส่ใจพระองค์และธรรมบัญญัติของพระองค์ เพราะความไม่ใส่ใจนั้นจะย้อนมาทำร้ายเราในวันข้างหน้า

เมื่อพระเจ้าตรัสพระบัญญัติสิบประการจากภูเขาซีนาย ชาวอิสราเอลมีท่าทีดังนี้

> ประชาชนทุกคนได้ยินเสียงฟ้าร้อง และเสียงแตร อีกทั้งได้เห็นฟ้าแลบและควันที่พลุ่งขึ้นจากภูเขานั้น ประชาชนก็กลัวจนตัวสั่นยืนอยู่แต่ไกล
>
> พวกเขาจึงกล่าวกับโมเสสว่า “ท่านจงนำความมาเล่าเถิด เราจะฟัง แต่อย่าให้พระเจ้าตรัสกับเราเลย เกรงว่าเราจะตาย”

> โมเสสจึงกล่าวกับประชาชนว่า “อย่ากลัวเลย เพราะว่าพระเจ้าเสด็จมาเพื่อทรงลองใจพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะได้ยำเกรงพระองค์ และจะได้ไม่ทำบาป”
>
> ประชาชนยืนอยู่แต่ไกล แต่โมเสสเข้าไปใกล้ความมืดทึบที่พระเจ้าสถิตอยู่นั้น (อพยพ 20:18-21)

ลองคิดดู พระวจนะของพระเจ้าซึ่งเป็นชีวิตสำหรับเรา พวกเขากลับมองว่าเป็นสิ่งที่นำความตายมาให้ พวกเขาไม่ยอมรักพระเจ้า แต่อย่างน้อยพวกเขาจะยำเกรงพระองค์หรือไม่ ไม่เลย เพราะหลังจากนั้นไม่นานพวกเขาก็หล่อรูปลูกวัวทองคำขึ้นมากราบไหว้ และโมเสสก็ทุ่มแผ่นศิลาพระบัญญัติสิบประการจนแตกต่อหน้าพวกเขา ถึงตรงนี้ คนที่ไม่คุ้นกับเรื่องนี้คงคิดว่าชาวอิสราเอลจะถูกตัดขาดแน่ แต่พระเจ้าทรงมีแผนการที่จะชนะใจพวกเขาให้กลับมารักพระองค์ โดยทรงทำผ่านโมเสส

ท่ามกลางความหายนะทั้งหมดนั้น พระเจ้าทรงทำให้ใจของโมเสสอ่อนลงได้ พระองค์ทรงดึงคำวิงวอนเพื่อประชากรของพระองค์ออกมาจากใจโมเสส และคำวิงวอนนั้นทำให้โมเสสมองเห็นพระเมตตาของพระเจ้าลึกขึ้น พระองค์ทรงสำแดงพระลักษณะของพระองค์แก่โมเสส (“พระกรุณา พระคุณ และทรงกริ้วช้า” อพยพ 34:6) โมเสสมองเห็นแผนการแห่งความรอด และเข้าใจความดีของพระเจ้าที่ประทานพระบุตรของพระองค์เพื่อเราจะได้รับการอภัยบาป และมีธรรมบัญญัติจารึกอยู่ในใจ แล้วพระ

เจ้าทรงส่งโมเสสไปบอกข่าวดีอันงดงามนี้แก่ชาวอิสราเอล แต่มีเรื่องน่าสลดใจเกิดขึ้น

> ต่อมาโมเสสลงมาจากภูเขาซีนาย มีแผ่นพระโอวาทสองแผ่นในมือของท่าน ด้วยขณะที่ลงมาจากภูเขานั้น โมเสสก็ไม่ทราบว่าผิวหน้าของตนทอแสง... และเมื่ออาโรนและคนอิสราเอลทั้งหมดมองดูโมเสส ก็เห็นว่าผิวหน้าของท่านทอแสง และพวกเขาก็กลัวไม่กล้าเข้ามาใกล้ท่าน... และเมื่อท่านพูดจบแล้ว ก็ใช้ผ้าคลุมหน้าไว้ (อพยพ 34:29-30, 33)

ขณะที่โมเสสอยู่กับพระเจ้าตามลำพังบนภูเขา แผนการแห่งความรอดซึ่งมีมาตั้งแต่อาดัมล้มลงในบาป ก็ถูกเปิดเผยแก่ท่านอย่างชัดเจนยิ่ง ท่านจึงรู้ว่าทูตองค์เดียวกับที่กำลังนำการเดินทางของชนชาติอิสราเอลนั้นจะมาปรากฏในสภาพเนื้อหนัง พระบุตรที่รักของพระเจ้าผู้ทรงเป็นหนึ่งเดียวกับพระบิดา จะทรงทำให้ทุกคนที่เชื่อและไว้วางใจในพระองค์เป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า โมเสสมองเห็นความหมายที่แท้จริงของเครื่องบูชา **พระคริสต์ทรงสอนแผนการแห่งข่าวประเสริฐแก่โมเสส และสง่าราศีของข่าวประเสริฐโดยทางพระคริสต์ก็ส่องใบหน้าของโมเสสให้สว่าง จนประชาชนมองดูไม่ได้**

โมเสสเองไม่รู้ตัวว่าใบหน้าของตนสะท้อนสง่าราศีเจิดจ้า และไม่รู้ว่าทำไมชนชาติอิสราเอลจึงหนีเมื่อท่านเข้าไปใกล้ **ท่านเรียกพวกเขาให้เข้ามา แต่พวกเขาไม่กล้ามองใบหน้าที่เปี่ยมด้วยสง่าราศีนั้น เมื่อโมเสสรู้ว่าประชาชนมองหน้าท่านไม่ได้เพราะสง่าราศีนั้น ท่านก็เอาผ้าคลุมหน้าไว้** (*Signs of the Times*, 14 มีนาคม 1878)

ชาวอิสราเอลปฏิเสธความสว่าง พวกเขาทนพระลักษณะที่แท้จริงของพระเจ้าไม่ได้ จึงขอให้โมเสสเอาผ้าคลุมหน้าไว้ พวกเขาปฏิเสธสง่าราศีของพระเจ้า ซึ่งก็คือพระลักษณะของพระองค์ พวกเขาไม่ยอมรู้จักแผนการแห่งความรอดให้ลึกขึ้น และได้ตัดสินใจเด็ดขาดแล้วว่าจะไม่พูดกับพระเจ้าโดยตรง จะไม่รู้จักพระองค์อย่างที่พระองค์ทรงเป็นจริง ๆ คือทรงมีพระลักษณะเหมือนกับที่พระเยซูพระบุตรของพระองค์ทรงสำแดงในชีวิตบนโลกนี้

ชาวอิสราเอลตัดสินใจแล้ว พวกเขาจะยึดคานาอันด้วยการกระทำของตนเอง พวกเขาจะทำตามตัวอักษรของธรรมบัญญัติ แต่ไม่ทำตามเจตนารมณ์ พระเจ้าจะทรงตัดพวกเขาออกในตอนนี้หรือ ไม่ พระองค์จะทรงเดินไปกับพวกเขาบนทางที่พวกเขาเลือก และทรงเรียกพวกเขาอยู่เรื่อยไปให้เห็นความผิดพลาดของตนและเปลี่ยนแปลง ประวัติศาสตร์อันน่าเศร้าของชนชาติอิสราเอลจึงเริ่มขึ้นตรงนี้

พระเจ้าตรัสกับอิสราเอลผ่านเลนส์ของสงคราม

ชาวอิสราเอลเลือกสงครามแล้ว นับจากนี้ประวัติศาสตร์ของพวกเขาจึงหมุนอยู่รอบสงคราม พวกเขาต้องดิ้นรนผ่านช่วงขึ้นและลงสารพัด เมื่อเชื่อฟังพระเจ้า พวกเขาก็ชนะศึก ชัยชนะทำให้พวกเขาหยิ่งและมั่นใจในตัวเอง จากนั้นพวกเขาก็เลิกทูลถามองค์พระผู้เป็นเจ้า และหย่อนยานในการเชื่อฟัง แล้วก็แพ้ศึกครั้งต่อไป เมื่อแพ้ พวกเขาก็กลับใจและเข้ามาใกล้พระเจ้าอีก วงจรนี้วนซ้ำไปไม่รู้จบ

ประวัติศาสตร์ของพวกเขาคือการขึ้น ๆ ลง ๆ แบบนี้ โดยมีบางครั้งที่พวกเขาสำนึกได้ว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น วงจรนี้กลายเป็นความสัมพันธ์ของพวกเขากับพระเจ้า และเป็นประสบการณ์แห่งความเชื่อของพวกเขา แม้แต่ชาวอิสราเอลรุ่นที่ดีที่สุด คือรุ่นที่อยู่ใต้การนำของโยชูวา ก็หลุดออกจากวงจรนี้ไม่ได้ พวกเขายึดเมืองเยรีโคได้ด้วยความเชื่อ แล้วไม่นานหลังจากนั้นก็เกิดเรื่องนี้ขึ้น

> ชัยชนะยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าทรงได้มาเพื่อพวกเขาทำให้ชาวอิสราเอลมั่นใจในตัวเอง เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสัญญาจะประทานแผ่นดินคานาอันแก่พวกเขา พวกเขาจึงรู้สึกปลอดภัย และไม่ตระหนักว่าจำเป็นต้องทุ่มเทความพยายามทุกอย่างเท่าที่ทำได้ แล้วถ่อมใจแสวงหาความช่วยเหลือจากพระเจ้า ซึ่งเป็นสิ่งเดียวที่จะให้ชัยชนะแก่พวกเขาได้ แม้แต่โยชูวาก็วางแผนยึดเมืองอัยโดยไม่ได้อธิษฐานอย่างจริงจังเพื่อขอคำปรึกษาจากพระเจ้า

ชุมนุมชนอิสราเอลเริ่มยกย่องกำลังและฝีมือของตนเอง และดูถูกชาวเมืองในแผ่นดินนั้น เยรีโคถูกทำลายลงอย่างอัศจรรย์มาแล้ว พวกเขาจึงคาดว่าจะชนะเมืองอัยได้ง่าย ๆ และเห็นว่าคนสามพันคนก็พอสำหรับการโจมตีชาวอิสราเอลรีบรุดเข้าสู่สนามรบโดยไม่มีความมั่นใจว่าพระเจ้าจะสถิตกับพวกเขา พวกเขาไม่ได้เตรียมรับการต่อต้านอย่างเด็ดเดี่ยวที่ต้องเจอ และเมื่อเห็นจำนวนกับความพร้อมของศัตรูก็ตกใจกลัว หันหลังหนี ชาวคานาอันไล่ตามอย่างกระชั้นชิด และฆ่าพวกเขาไปสามสิบหกคน

ความพ่ายแพ้ที่ไม่คาดคิดนำความโศกเศร้าและท้อแท้มาสู่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมด โยชูวามองว่าความล้มเหลวนี้แสดงว่าพระเจ้าไม่ทรงพอพระทัย ท่านจึงซบหน้าลงถึงดินต่อหน้าหีบแห่งพันธสัญญาด้วยความถ่อมใจอย่างยิ่ง พวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลก็ร่วมถ่อมตัวลงกับท่าน และอยู่ในท่านั้นจนถึงเวลาเย็น นิ่งเงียบด้วยความตกตะลึงและสิ้นหวัง แล้วโยชูวาก็ทูลเรื่องนี้ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยคำอธิษฐานอย่างจริงจังว่า

“**ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์เจ้านาย ทำไมพระองค์จึงทรงนำชนชาตินี้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนมา เพื่อจะมอบพวกข้าพระองค์ไว้ในมือของคนอาโมไรต์ให้ทำลายเสีย พวกข้าพระองค์น่าจะพอใจอยู่เพียงฟากตะวันออกของจอร์แดน** ข้าแต่องค์เจ้านาย ข้าพระองค์จะทูลอะไรได้เล่า เมื่ออิสราเอลหันหลังหนีศัตรูเสียแล้ว เพราะว่าคนคานาอันกับบรรดาชาวเมืองคงจะได้ยินแล้วยกมาตั้งล้อมพวกข้าพระองค์ และลบชื่อของพวกข้าพระองค์เสียจากโลก และพระองค์จะทรงทำอะไรเพื่อพระนามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์” (โยชูวา 7:7-9)

โยชูวาแสดงความร้อนรนอย่างแท้จริงเพื่อพระเกียรติของพระเจ้า แต่คำทูลขอของท่านก็ปนด้วยความสงสัยและความไม่เชื่อ ความคิดที่ว่าพระเจ้าทรงนำประชากรของพระองค์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนมาเพื่อมอบไว้ในอำนาจของคนต่างศาสนานั้นเป็นความคิดที่บาป และไม่สมกับผู้นำของอิสราเอล ความท้อแท้และความไม่ไว้วางใจของโยชูวาไม่มีข้อแก้ตัว เมื่อคิดถึงการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าทรงทำเพื่อช่วยกู้ประชากรของพระองค์ และพระสัญญาที่ตรัสซ้ำหลายครั้งว่าจะสถิตกับพวกเขาในการขับไล่ชาวเมืองผู้ชั่วร้ายออกจากแผ่นดิน

แต่พระเจ้าผู้ทรงเมตตาของเราไม่ได้ทรงลงพระพิโรธแก่ผู้รับใช้ของพระองค์เพราะความผิดพลาดนี้ พระองค์ทรงรับการถ่อมใจและคำอธิษฐานของโยชูวาด้วยพระกรุณา ขณะเดียวกันก็ทรงตำหนิความไม่เชื่อของท่านอย่างอ่อนโยน แล้วทรงเปิดเผยสาเหตุของความพ่ายแพ้ให้ท่านรู้... (*Signs of the Times*, 21 เมษายน 1881 ย่อหน้าที่ 2-7)

ผมยกเรื่องนี้มาไม่ใช่เพื่อดูถูกโยชูวาและชาวอิสราเอล เพราะเราเองก็เป็นเหมือนกันอย่างแน่นอน เอลเลน ไวท์ กล่าวว่าเรากำลังซ้ำรอยประวัติศาสตร์ของชนชาตินั้น สิ่งที่ผมอยากให้สังเกตคือ ในคำอธิษฐานของโยชูวาไม่มีการยอมรับว่ามีความบาปที่ฝังอยู่ลึกกว่านั้น และไม่มีการขอการอภัย กลับมีน้ำเสียงกล่าวโทษพระเจ้าว่า “ทำไมพระองค์จึงทรงนำชนชาตินี้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนมา เพื่อจะมอบพวกข้าพระองค์ไว้ในมือของคนอาโมไรต์ให้ทำลายเสีย” นี่คือกรอบความคิดที่ชาวยิวติดอยู่และออกไม่ได้

พระเจ้าไม่ได้ทรงทิ้งประชากรของพระองค์ พระองค์ทรงสัญญาไว้กับอับราฮัมและเชื้อสายของท่านแล้ว อิสราเอลมีโอกาสเสมอที่จะออกจากความเข้าใจผิดเกี่ยวกับพระเจ้า ถ้ามีสักหลายชั่วอายุคนต่อเนื่องกันที่นมัสการพระเจ้าอย่างแท้จริงโดยไม่มีรูปเคารพ ค้นคว้าธรรมบัญญัติอย่างขยันหมั่นเพียร และกลับใจจากบาป ประสบการณ์แห่งความเชื่อของพวกเขาก็คงสูงขึ้นได้อีกมาก แต่เรื่องไม่ได้เป็นเช่นนั้น อิสราเอลโบราณไม่เต็มใจเปลี่ยนมุมมองที่มีต่อพระเจ้า พวกเขากลับเอาหินขว้างผู้เผยพระวจนะทั้งที่คำสอนของผู้เผยพระวจนะเหล่านั้นเป็นเหมือนบันไดทีละขั้นที่จะพาพวกเขาขึ้นไปสู่มุมมองที่สูงและบริสุทธิ์กว่าได้ในที่สุด

เพราะเหตุนี้ ยอห์นผู้ให้บัพติศมา ซึ่งพระบุตรของพระเจ้าตรัสว่าเป็นผู้เผยพระวจนะที่ยิ่งใหญ่ที่สุด จึงตกอยู่ในความสงสัยและท้อใจ เมื่อท่านไม่เห็นพระเจ้าทรงทำอย่างที่ท่านถูกสอนมาว่าพระเจ้าจะทรงทำ

> ยอห์นผู้ให้บัพติศมาไม่เข้าใจลักษณะของอาณาจักรของพระคริสต์เช่นเดียวกับพวกสาวกของพระผู้ช่วยให้รอด ท่านคาดว่าพระเยซูจะขึ้นครองบัลลังก์ของดาวิด และเมื่อเวลาผ่านไปโดยที่พระผู้ช่วยให้รอดไม่ได้ทรงอ้างสิทธิอำนาจของกษัตริย์เลย ยอห์นก็งุนงงและเป็นทุกข์ ท่านเคยประกาศแก่ประชาชนว่า เพื่อจะเตรียมทางไว้สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า คำพยากรณ์ของอิสยาห์ต้องสำเร็จ คือภูเขาและเนินเขาต้องถูกทำให้ต่ำลง ทางคดต้องถูกทำให้ตรง และที่ขรุขระต้องถูกทำให้ราบ ท่านคอยดูว่าที่สูงแห่งความหยิ่งและอำนาจของมนุษย์จะถูกโค่นลง ท่านเคยชี้ไปที่พระเมสสิยาห์ว่าเป็นผู้ที่ทรงถือพลั่วอยู่ในพระหัตถ์ จะทรงชำระลานข้าวของพระองค์

> ให้ทั่ว จะทรงเก็บข้าวไว้ในยุ้งฉาง และจะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่มีวันดับ ท่านมาหาอิสราเอลด้วยจิตใจและฤทธิ์เดชอย่างผู้เผยพระวจนะเอลียาห์ และก็เช่นเดียวกับเอลียาห์ ท่านคอยให้องค์พระผู้เป็นเจ้าสำแดงพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ทรงตอบด้วยไฟ (*The Desire of Ages*, DA 215.2)

ยอห์นผู้ให้บัพติศมารับมุมมองต่อพระเจ้าเช่นนี้มาจากบรรพบุรุษ และถ้าชาวอิสราเอลที่ยิ่งใหญ่ที่สุดยังไม่เข้าใจลักษณะของอาณาจักรของพระคริสต์ แล้วคนที่อยู่ในยุคมืดที่สุดของอิสราเอลโบราณจะเข้าใจได้อย่างไร ต่อไปนี้ให้เราดูหนังสือผู้วินิจฉัย

ท่านพิพากษาอย่างไร ท่านก็จะถูกพิพากษาอย่างนั้น

ประชาชนปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าตลอดชีวิตของโยชูวา และตลอดชีวิตของพวกผู้ใหญ่ที่มีอายุยืนกว่าโยชูวา ซึ่งได้เห็นพระราชกิจยิ่งใหญ่ขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขากลับใจจากบาปและได้รับการอภัยแล้ว แต่เมล็ดแห่งความชั่วได้ถูกหว่านลงไป และมันก็งอกขึ้นมาออกผล ชีวิตที่ซื่อตรงมั่นคงของโยชูวาสิ้นสุดลง ไม่มีใครได้ยินเสียงตำหนิและเตือนสติของท่านอีก ยามผู้ซื่อสัตย์ที่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนมาก็วางอาวุธลงทีละคน **คนรุ่นใหม่ก้าวขึ้นมาแทน ประชาชนหันไปจากพระเจ้า การนมัสการของพวกเขาปนด้วยหลักการที่ผิดและความหยิ่งทะเยอทะยาน**...

มนุษย์มักลืมพระเจ้า ทั้งที่อ้างว่ารับใช้พระองค์ ชาวเมืองนาซาเร็ธคิดว่าตนรักพระคริสต์ แต่เมื่อพระองค์ทรงชี้ให้เห็นว่าพวกเขาไม่ได้เป็นที่โปรดปรานของสวรรค์มากกว่าคนต่างชาติ พวกเขาก็ลากพระองค์ออกจากธรรมศาลาและพยายามผลักพระองค์ลงจากหน้าผา ฝูงชนที่พระคริสต์ทรงเลี้ยงอาหารคิดว่าตนรักพระองค์ จนกระทั่งพระองค์ตรัสว่าพวกเขาสนใจอาหารที่เสื่อมสูญได้มากกว่าอาหารแห่งชีวิตนิรันดร์ เศรษฐีหนุ่มคิดว่าตนรักพระผู้ช่วยให้รอด เขาได้ฟังพระดำรัสอันเปี่ยมด้วยพระคุณจากพระโอษฐ์ และได้เห็นพระราชกิจอันอัศจรรย์ของพระองค์ แต่เมื่อพระผู้ช่วยให้รอดตรัสว่า “จงไปขายทรัพย์สิ่งของที่ท่านมีอยู่แจกจ่ายให้คนยากจน แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์และจงตามเรามา” เขาก็จากไปด้วยความเศร้า โดยยังเกาะรูปเคารพของตนไว้แน่น เขารักทรัพย์สมบัติมากกว่ารักพระคริสต์ ซีโมน

ชาวฟาริสีคิดว่าตนรักพระเยซู จนกระทั่งพบว่าพระผู้ช่วยให้รอดไม่ได้ทรงนับถือเขาสูงเท่ากับหญิงยากจนผู้โศกเศร้าและกลับใจคนหนึ่ง

หลายคนเห็นสิ่งที่น่าชื่นชมมากมายในชีวิตของพระคริสต์ แต่ความรักแท้ต่อพระองค์ไม่มีวันอยู่ในใจของคนที่ถือว่าตนชอบธรรม **การมองไม่เห็นความอัปลักษณ์ของตัวเอง ก็คือการมองไม่เห็นความงามแห่งพระลักษณะของพระคริสต์ เมื่อเราตื่นขึ้นเห็นความบาปของตนเองอย่างเต็มที่ เราจึงจะเห็นคุณค่าของพระคริสต์** (*Review and Herald*, 25 กันยายน 1900)

ผมยกข้อความยาวนี้มา เพราะหวังจะแสดงให้เห็นว่าปัญหาใหญ่คืออะไร ทั้งสำหรับพวกเขาและสำหรับเรา เมื่อเราเข้าสู่หนังสือผู้วินิจฉัย ความผิดพลาดของคนรุ่นก่อนก็ขยายใหญ่ขึ้น ชาวอิสราเอลอยู่ใน “แผ่นดินแห่งพระสัญญา” แล้ว จึงรู้สึกปลอดภัย พวกเขาลืมสิ่งที่พระเจ้าทรงทำเพื่อพวกเขา พวกเขาไม่ยอมเข้าใจความบาปของตนเอง ไม่ยอมเข้าใจผลของความบาปนั้น และไม่ยอมเข้าใจว่าอาณาจักรของพระคริสต์ทำงานอย่างไร เราจึงเห็นวงจรแบบนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

คนอิสราเอลทำสิ่งชั่วในสายพระเนตรพระยาห์เวห์ และลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของตนแล้วไปปรนนิบัติพระบาอัลทั้งหลายและบรรดาพระอาเชราห์ เพราะฉะนั้นพระพิโรธของพระยาห์เวห์จึงพลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ทรงขายพวกเขาไว้ในมือของคูชันริชาธาอิมกษัตริย์แห่งเมโสโปเตเมีย และคนอิสราเอลได้รับใช้คูชันริชาธาอิม 8 ปี แต่เมื่อคนอิสราเอลร้องทูลพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ทรงให้ผู้ช่วยกู้เกิดแก่คนอิสราเอล ผู้ได้ช่วยกู้

เขาทั้งหลาย คือโอทนีเอลบุตรเคนัส น้องชายของคาเลบ... (ผู้วินิจฉัย 3:7-10)

และคนอิสราเอลทำสิ่งชั่วในสายพระเนตรพระยาห์เวห์อีก พระยาห์เวห์จึงทรงเสริมกำลังเอกโลนกษัตริย์แห่งโมอับเพื่อให้ต่อสู้อิสราเอล... ดังนั้นคนอิสราเอลจึงรับใช้เอกโลนกษัตริย์แห่งโมอับอยู่ถึง 18 ปี แต่เมื่อคนอิสราเอลร้องทูลพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ทรงให้ผู้ช่วยกู้คนหนึ่งเกิดแก่เขาทั้งหลาย ชื่อเอฮูด บุตรเกรา... (ผู้วินิจฉัย 3:12, 14-15)

หลังจากเอฮูดสิ้นชีวิตแล้ว คนอิสราเอลก็ทำสิ่งชั่วในสายพระเนตรของพระยาห์เวห์อีก พระยาห์เวห์จึงทรงขายพวกเขาไว้ในมือของยาบินกษัตริย์คานาอัน... แล้วคนอิสราเอลก็ร้องทุกข์ต่อพระยาห์เวห์... (ผู้วินิจฉัย 4:1-3)

ชาวอิสราเอลมองพระเจ้าเป็นพระเจ้าแห่งสงครามและการลงโทษ พวกเขาจึงมองว่าธรรมบัญญัติทั้งหมดของพระองค์จำเป็นเฉพาะในยามวิกฤต คือเมื่อรู้สึกว่าตนกำลังถูกลงโทษหรือถูกข่มเหง พวกเขามองไม่เห็นว่าพระเจ้าจะทรงดูแลพวกเขาในยามดีด้วย และมองไม่เห็นว่าธรรมบัญญัติของพระองค์จะเป็นพรแก่การเก็บเกี่ยว ครอบครัว สุขภาพ และความสัมพันธ์กับชนชาติเพื่อนบ้านของพวกเขาอย่างไร พวกเขามองธรรมบัญญัติเป็นภาระ ไม่ใช่พระพร เป็นสิ่งที่ต้องทำเพื่อให้พระเจ้าโปรดปราน

เมื่อแผ่นดินสงบสุข ก็เป็นเพราะพวกเขาเกรงขามมนุษย์คนหนึ่งที่พระเจ้าทรงใช้ช่วยกู้พวกเขา (คือ “ผู้วินิจฉัย”) พวกเขามองไม่เห็นว่าผู้ช่วยกู้เป็นเพียงช่องทางของพระบิดา ผู้ทรงเป็นแหล่งกำเนิดของสิ่งดีทั้งปวง พระ

เจ้าทรงพยายามทำงานกับพวกเขา แต่ความไม่เชื่อของพวกเขาจำกัดสิ่งที่พระองค์ทรงทำได้ พระเจ้าจะไม่ทรงบังคับให้พวกเขามองพระองค์ต่างไปจากเดิม และเมื่อพวกเขารักพระเจ้าไม่ได้ ก็ย่อมเป็นไปไม่ได้ที่พวกเขาจะรักศัตรู

> แม้พวกเขาจะละทิ้งความเชื่อและชั่วร้ายมาก องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ไม่ได้ทรงทอดทิ้งประชากรของพระองค์เสียทีเดียว พระองค์ทรงตั้งคนที่ซื่อสัตย์และกล้าหาญขึ้นมาเป็นครั้งคราว เพื่อช่วยกู้พวกเขาจากการกดขี่ของศัตรู แต่ใจของประชาชนเสื่อมทรามไปมากเพราะดำเนินในทางชั่ว การรื้อฟื้นความเชื่อและการนมัสการให้บริสุทธิ์จึงไม่ใช่เรื่องง่าย เมื่อผู้ช่วยกู้ตาย และประชาชนพ้นจากอำนาจของเขา พวกเขาก็กลับไปไหว้รูปเคารพอีก...
>
> องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพยายามนำประชากรของพระองค์ไปสู่จุดที่พระองค์จะทรงสำแดงฤทธิ์อำนาจเพื่อพวกเขาได้ แต่ใจของพวกเขาตั้งมั่นที่จะหันไปจากพระเจ้า และไม่ยอมทำตามข้อกำหนดของพระองค์ ช่างมืดบอดอะไรเช่นนี้ ช่างโง่เขลาจนอธิบายไม่ได้ และที่เข้าใจไม่ได้พอกันคือทางของคนที่พระเจ้าประทานสติปัญญาและแวดล้อมด้วยพระพรฝ่ายโลก แต่กลับเลือกผลประโยชน์ทางโลก หรือแม้แต่การปล่อยตัวตามตัณหาอันต่ำช้า มากกว่าความโปรดปรานของพระเจ้าและความรักอันไม่มีขอบเขตของพระองค์ (*Signs of the Times*, 9 มิถุนายน 1881)

พระเจ้าทรงช่วยกู้พวกเขาเมื่อพวกเขาร้องขอ แต่ทรงช่วยได้เพียงเท่าที่สอดคล้องกับวิธีที่พวกเขาตัดสินพระลักษณะของพระองค์ เพราะเหตุนี้ผู้วินิจฉัยของพวกเขาจึงมาในรูปแบบที่เราเห็น คือทุกคนเป็นแม่ทัพ

ภายหลังเรื่องนี้ทำให้พวกเขาคิดว่าพระเมสสิยาห์ (พระผู้ช่วยให้รอดที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้) ก็จะเป็นแบบเดียวกัน พวกเขาไม่รู้ว่าพระเจ้าเพียงแต่ทรงทำงานอยู่ภายในกรอบความคิดของพวกเขา และพระเจ้าเองไม่ได้ทรงเป็นเหมือนพวกเขาเลย

การที่ต้องพึ่งมนุษย์คนหนึ่งให้มาตัดสินและคอยกำกับให้ทำสิ่งที่ถูก แสดงว่าพวกเขาไม่มีธรรมบัญญัติอยู่ในใจ พวกเขาดำเนินตามสิ่งที่ตาเห็นอยู่เสมอ ไม่ใช่ตามความเชื่อ (ตรงข้ามกับ 2 โครินธ์ 5:7) ความคิดที่อยากให้มนุษย์นำตนแทนพระเจ้า หรืออยากให้มีใครสักคนรับผิดชอบเรื่องการเชื่อฟังพระเจ้าแทน เพื่อความรับผิดชอบของตนจะได้เบาลง ในที่สุดก็แสดงออกมาเป็นการเรียกร้องขอมีกษัตริย์

อิสราเอลเรียกร้องขอมีกษัตริย์

> และพระยาห์เวห์ทรงตอบซามูเอลว่า “จงฟังเสียงประชาชนในเรื่องที่พวกเขาพูดกับเจ้า เพราะว่าพวกเขาไม่ได้ละทิ้งเจ้า แต่พวกเขาละทิ้งเรา ไม่ให้เราเป็นกษัตริย์เหนือพวกเขา ตามการกระทำทั้งสิ้น ซึ่งพวกเขาทำแก่เรา ตั้งแต่วันที่เรานำพวกเขาออกมาจากอียิปต์จนถึงวันนี้ คือพวกเขาละทิ้งเราและปรนนิบัติพระอื่น ดังนั้นเขาจึงทำเช่นเดียวกันต่อเจ้าด้วย บัดนี้จงฟังเสียงของพวกเขา แต่เจ้าต้องตักเตือนพวกเขาอย่างจริงจัง และสำแดงให้พวกเขาทราบถึงกฎของกษัตริย์ผู้ที่จะครอบครองพวกเขา” (1 ซามูเอล 8:7-9)

ตลอดห้าร้อยปีแรกของชนชาติอิสราเอล พวกเขาไม่มีกษัตริย์ พวกเขาแบ่งกันเป็นเผ่าต่าง ๆ และพระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์ของพวกเขา แต่พวกเขาเบื่อระบบนี้ซึ่งไม่เหมือนชนชาติอื่น จึงไปเรียกร้องขอกษัตริย์จากซามูเอล ผู้วินิจฉัยคนสุดท้ายของอิสราเอล ซามูเอลเสียใจ แต่พระเจ้าทรงยืนยันกับท่านว่า ผู้ที่พวกเขาปฏิเสธคือพระเจ้า ไม่ใช่ซามูเอล คำเรียกร้องนี้ทำให้พระเจ้าเสียพระทัยด้วย พระองค์ทรงทราบอนาคต จึงทรงทราบว่าการขอมีกษัตริย์จะทำร้ายพวกเขาเอง

พระเจ้าประทานสิ่งที่พวกเขาต้องการ แต่ทรงเตือนก่อนว่ากษัตริย์จะทำอะไร คือจะเกณฑ์ลูกชายของพวกเขาไปเป็นทหาร จะเอาผลผลิต จะเก็บภาษี จะบังคับลูกสาวของพวกเขาไปทำงานให้ จะเอาฝูงสัตว์ และอื่น ๆ กษัตริย์จะกดขี่พวกเขา แต่ขอให้สังเกตข้อเท็จจริงสำคัญข้อหนึ่ง คือแม้พวกเขาไม่ฟังคำเตือน พระเจ้าก็ไม่ได้ทรงทิ้งพวกเขา พระองค์ทรงช่วย

เลือกกษัตริย์ให้ และทรงพยายามนำกษัตริย์องค์นั้น พระองค์ยังทรงตั้งกฎหมายไว้สำหรับสถานการณ์เช่นนี้ด้วย แต่ขอให้จำไว้ว่า ทั้งหมดนี้ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงต้องการให้มีกษัตริย์

เรื่องนี้เรียกว่า “น้ำพระทัยที่ทรงอนุญาต” คือการที่พระองค์ทรงปรับตามสถานการณ์ที่แต่เดิมไม่ได้ทรงต้องการ เหมือนพ่อที่สอนลูกชายล่าสัตว์เพื่อความปลอดภัยของลูกและของคนอื่น ซึ่งต่างจาก “น้ำพระทัยอันสมบูรณ์” ของพระเจ้า คือสิ่งที่พระองค์ทรงต้องการมากกว่า ตัวอย่างหนึ่งของน้ำพระทัยอันสมบูรณ์คือ ทรงต้องการให้เรายอมรับพระคริสต์ ไม่ใช่ฆ่าพระองค์ แต่เมื่อเราฆ่าพระองค์แล้ว พระองค์ก็ทรงมีแผนการเตรียมไว้ที่จะใช้เหตุการณ์นั้นเพื่อประโยชน์ของเรา ถ้าย้อนไปให้ถึงที่สุด น้ำพระทัยอันสมบูรณ์ของพระองค์คือมนุษย์ไม่ควรกินผลไม้ต้องห้ามเลย และทุกสิ่งที่เกิดขึ้นนับจากนั้นล้วนเป็นน้ำพระทัยที่ทรงอนุญาต

ต่อไปนี้เป็นคำอธิบายของ เรย์ ฟาวเชอร์ จากเว็บไซต์ที่ดีเยี่ยมของเขา www.characterofgod.org

> ในเมื่อยังไม่มีราชวงศ์และยังไม่มีลำดับการสืบราชสมบัติ ใครจะได้เป็นกษัตริย์ พระเจ้าทรงทราบว่าพวกเขาต้องการกษัตริย์แบบไหน พระองค์จึงทรงตัดสินพระทัยเลือกคนที่จะทำให้พวกเขาพอใจ และในวันที่มีการเปิดตัวกษัตริย์ พวกเขาก็ได้รับคำเตือนอีกครั้งว่านี่ไม่ใช่ความคิดที่ดี
>
> “แต่วันนี้พวกเจ้าละทิ้งพระเจ้า ผู้ซึ่งช่วยพวกเจ้าให้พ้นจากความยากลำบากและความทุกข์ร้อน และพวกเจ้ากล่าวว่า ‘เราไม่ยอม แต่ขอตั้งกษัตริย์ไว้

เหนือเรา’ เพราะฉะนั้นบัดนี้พวกเจ้าจงเข้าเฝ้าพระยาห์เวห์ตามเผ่าและตามตระกูลของพวกเจ้า” (1 ซามูเอล 10:19)

เขาทั้งหลายจึงวิ่งไปพาเขามาจากที่นั่น และเมื่อเขายืนอยู่ท่ามกลางประชาชน **เขาก็สูงกว่าประชาชนทุกคนจากบ่าขึ้นไป** ซามูเอลจึงกล่าวแก่ประชาชนทั้งปวงว่า “**พวกเจ้าเห็นผู้ที่พระยาห์เวห์ทรงเลือกไว้แล้วหรือ ในท่ามกลางประชาชนไม่มีใครเหมือนเขา**” และประชาชนจึงร้องเสียงดังว่า “ขอพระราชาทรงพระเจริญ” (1 ซามูเอล 10:23-24)

ข้อนี้บอกว่าพระยาห์เวห์ทรงเลือกซาอูล และบอกว่าซาอูลสูงกว่าทุกคน แต่นี่คือการที่พระเจ้าทรงเลือกคนตามใจของประชาชน ความสูงเป็นคุณสมบัติที่ตามองเห็น มนุษย์ถือว่าสำคัญที่สุด แต่สำหรับพระเจ้าแทบไม่มีความหมาย หลังจากซาอูลชนะศึกครั้งแรกในฐานะกษัตริย์ ซามูเอลก็เปิดตัวท่านอีกครั้ง และยืนยันว่าซาอูลคือผู้ที่ประชาชนเลือกเอง

“บัดนี้ จงดูพระราชาที่พวกท่านเลือก ผู้ซึ่งพวกท่านได้ร้องขอ ดูสิ พระยาห์เวห์ทรงตั้งพระราชาไว้เหนือพวกท่านแล้ว” (1 ซามูเอล 12:13)

ซาอูลเป็นผู้ที่ประชาชนเลือก ไม่ใช่ผู้ที่พระเจ้าทรงเลือก นี่เป็นการผ่อนปรนครั้งที่สองของพระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นผู้เลือกซาอูลก็จริง แต่ซาอูลเป็นคนที่ตรงกับเงื่อนไขที่ประชาชนต้องการ ถ้าในตอนนั้นพระเจ้าทรงเลือกกษัตริย์ได้อย่างอิสระ ก็คงเป็นคนอย่างดาวิด แต่ประชาชนคงไม่ยอมรับดาวิด เพราะดาวิดไม่ตรงกับภาพกษัตริย์ที่ชาวอิสราเอลคิดว่าควรเป็น

พระคัมภีร์กล่าวย้ำอีกครั้งว่า การที่ชาวอิสราเอลเรียกร้องขอกษัตริย์เป็นบาป

และประชาชนทั้งปวงพูดกับซามูเอลว่า “ขอท่านอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านเผื่อผู้รับใช้ทั้งหลายของท่าน เพื่อพวกเราจะไม่ถึงตาย เพราะเราได้เพิ่มความชั่วร้ายนี้เข้ากับบาปทั้งสิ้นของพวกเรา คือขอให้มีกษัตริย์สำหรับพวกเรา”

และซามูเอลพูดกับประชาชนว่า “อย่ากลัวเลย แม้พวกท่านได้ทำความชั่วร้ายทั้งปวงนี้ แต่พวกท่านอย่าหันไปเสียจากการติดตามพระยาห์เวห์ แต่จงปรนนิบัติพระยาห์เวห์ด้วยสิ้นสุดใจของพวกท่าน” (1 ซามูเอล 12:19-20)

แม้พวกเขาทำชั่ว แต่ก็ไม่ได้หันไปจากการติดตามพระเจ้าเสียทั้งหมด และพระองค์ก็ทรงทำงานกับพวกเขาต่อไปทั้งที่พวกเขาเลือกเช่นนั้น พระเจ้าทรงมีพระคุณเพียงใด แม้เมื่อซาอูลล้มเหลว พระเจ้าก็ยังทรงยอมให้มีระบอบกษัตริย์ต่อไป แต่ทรงเลือกกษัตริย์องค์ที่สองด้วยพระองค์เอง ความล้มเหลวของกษัตริย์องค์แรกทำให้ชาวอิสราเอลถ่อมใจลงมากพอที่จะยอมรับกษัตริย์ที่ใกล้เคียงกับพระทัยของพระเจ้ามากกว่า

“แต่บัดนี้ราชอาณาจักรของท่าน [ซาอูล] จะไม่ยั่งยืน พระยาห์เวห์ทรงหาชายอีกคนหนึ่ง [ดาวิด] ตามชอบพระทัยพระองค์แล้ว และพระยาห์เวห์ทรงแต่งตั้งชายผู้นั้นให้เป็นเจ้านายเหนือชนชาติของพระองค์ เพราะท่านไม่ได้รักษาสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงบัญชาท่านไว้” (1 ซามูเอล 13:14)

พระเจ้าไม่ได้ทรงเห็นชอบ แต่ก็ทรงทำงานกับพวกเขาภายในสิ่งที่พวกเขาเลือกไว้ เรารู้ว่าพระเจ้าไม่ทรงเห็นชอบที่อิสราเอลมีระบอบกษัตริย์ แต่พระองค์ก็ทรงผ่อนปรนให้พวกเขาเรื่อยมา แล้วทางนี้นำไปสู่อะไร ในตอนแรกนั้นพระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์ของพวกเขา

“และเมื่อพวกท่านเห็นนาหาชกษัตริย์ของชาวอัมโมนมาต่อสู้พวกท่าน พวกท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า ‘ไม่ได้ เพราะเราต้องการกษัตริย์ปกครองเหนือพวกเรา’ แม้ว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านทรงเป็นพระมหากษัตริย์ของพวกท่าน” (1 ซามูเอล 12:12)

ในที่สุดชาวอิสราเอลก็ปฏิเสธพระคริสต์ผู้ทรงเป็นกษัตริย์ของตนอย่างสิ้นเชิง

พวกเขาร้องอื้ออึงว่า “เอามันไป เอามันไป เอาไปตรึงที่กางเขน... เราไม่มีกษัตริย์อื่นนอกจากซีซาร์” (ยอห์น 19:15)

(https://characterofgod.org/gods-accommodation-for-man/)

หลักการที่พระเจ้าทรงทำงานกับมนุษย์ ณ จุดที่เขาอยู่ และผ่านสิ่งที่เขาเลือก ทั้งที่ไม่ใช่แผนการในอุดมคติของพระองค์ เรียกอีกอย่างว่า “การผ่อนปรนของพระเจ้า” จากเรื่องทั้งหมดนี้เราเห็นว่าพระเจ้าทรงทำงานอย่างไร ถ้าดาวิดถูกเลือกตั้งแต่แรก ประชาชนคงไม่ยอมรับ ขนาดซาอูลพวกเขายังแทบไม่ยอมรับ และถ้าพระเจ้าทรงปล่อยให้พวกเขาเลือกกษัตริย์กันเอง ก็คงเกิดสงครามกลางเมืองครั้งใหญ่ พระเจ้าจึงทรงทำดีที่สุดเท่าที่ความเชื่อของพวกเขาจะเปิดทางให้

พระองค์ไม่ได้ทรงกำหนดให้ซาอูลต้องล้มเหลว พระองค์ประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่ซาอูล เพื่อให้ท่านพร้อมเต็มที่สำหรับหน้าที่กษัตริย์ แต่เมื่อซาอูลล้มเหลว พระเจ้าก็ทรงใช้เรื่องนั้นเพื่อพยายามให้ประชาชนเห็นว่า ความล้มเหลวของซาอูลสะท้อนความล้มเหลวของพวก

เขาเอง พระองค์ทรงยอมให้บาปปรากฏมากขึ้น เพื่อพระคุณจะไพบูลย์ยิ่งกว่า (โรม 5:20) ถ้าเพียงแต่พวกเขาจะมองเห็น พระเจ้าทรงหวังว่าคนรุ่นหลังจะศึกษาบทเรียนทั้งหมดนี้ ไม่ใช่เพื่อให้เราหยิ่งและคิดว่าตัวเองดีกว่า แต่เพื่อให้เราเห็นตัวเองในพวกเขา และเรียนรู้จากความผิดพลาดของพวกเขา

> แม้ชาวอิสราเอลในฐานะชนชาติจะหันไปจากพระเจ้า แต่ก็มีคนส่วนหนึ่งที่เหลืออยู่เสมอ ซึ่งยืนหยัดต้านอิทธิพลชั่วที่ล้อมรอบตนอย่างเด็ดเดี่ยว และรักษาความจงรักภักดีต่อพระยาห์เวห์ไว้ คนเหล่านี้เติบโตขึ้นเรื่อย ๆ ในความกล้าหาญและในความเลื่อมใสพระเจ้าอย่างแท้จริง เมื่อเห็นพี่น้องของตนละทิ้งความเชื่อ พวกเขาก็ยิ่งยึดองค์พระผู้เป็นเจ้าไว้แน่นขึ้น ความเชื่อของพวกเขาเข้มแข็งขึ้นทุกครั้งที่เผชิญการต่อสู้ (*Signs of the Times*, 9 มิถุนายน 1881 ย่อหน้าที่ 4)

> เพราะว่าพวกท่านจะพิพากษาผู้อื่นอย่างไร พระเจ้าจะทรงพิพากษาท่านอย่างนั้น และท่านทั้งหลายจะตวงให้ผู้อื่นด้วยทะนานอันใด พระเจ้าจะทรงตวงให้พวกท่านด้วยทะนานอันนั้น (มัทธิว 7:2)

เราจะอยู่ในบาปต่อไปเพื่อให้พระคุณเพิ่มทวีขึ้นหรือ

ผมขอหยุดตรงนี้สักครู่ เพื่อไม่ให้ใครเข้าใจผมผิด เราต้องไม่คิดเลยว่าจะรับใช้พระเจ้าได้ด้วยการละเมิดธรรมบัญญัติ เป็นเรื่องล่อใจมากที่จะเชื่อว่า น้ำพระทัยและพระคุณของพระเจ้าเอาชนะได้ทุกสิ่ง ดังนั้นเราจะทำบาปก่อนแล้วค่อยกลับใจทีหลังก็ได้ เหมือนดาวิด ซาโลมอน และแซมสัน อัครทูตเปาโลตอบความคิดนี้ไว้ว่า

> ถ้าอย่างนั้น เราจะว่าอย่างไร เราจะอยู่ในบาปต่อไปเพื่อให้พระคุณเพิ่มทวีขึ้นหรือ เปล่าเลย เราที่ตายต่อบาปแล้วจะมีชีวิตในบาปต่อไปได้อย่างไร (โรม 6:1-2)

เราหลอกตัวเองเมื่อเอาความผิดพลาดของคนของพระเจ้ามาเป็นข้อแก้ตัว และเราลืมไปว่าคนเหล่านั้นต้องทนทุกข์อย่างหนักเพราะผลของบาปเหล่านั้น “อย่าหลงเลย ท่านจะล้อเล่นกับพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าใครหว่านอะไรลง ก็จะเก็บเกี่ยวสิ่งนั้น” (กาลาเทีย 6:7) นี่เป็นบทเรียนสำคัญที่สุดบทหนึ่งที่เราควรเรียนจากพระคัมภีร์

บาปนั้นหลอกลวง ใครเล่นกับมันก็เอาจิตวิญญาณของตนเข้าเสี่ยง ไม่ใช่ทุกคนที่จะคว้าการกลับใจไว้ได้ เราเห็นเรื่องนี้จากความต่างระหว่างเปโตรกับยูดาส ทั้งสองทรยศพระเยซู แต่เปโตรกลับใจ ส่วนยูดาสไปฆ่าตัวตาย เราจึงไม่ควรทึกทักเอาว่า ถ้าเราทรยศพระคริสต์ เราก็ยังจะได้รับการอภัย และจะลงเอยอย่างเปโตร ไม่ใช่อย่างยูดาส

บางคนสอนว่า เราทำสิ่งที่ผิดธรรมบัญญัติได้ตราบใดที่เป้าหมายดี ปัจจุบันเรียกความคิดนี้ว่า “เป้าหมายทำให้วิธีการชอบธรรม” ความคิดนี้ถูกเผยแพร่โดยบรรดา “ปิตาจารย์ของคริสตจักร” (ผู้นำและนักคิดคนสำคัญของคริสตจักรยุคแรก) ในศตวรรษที่ 4 และเป็นสาเหตุหลักข้อหนึ่งที่ทำให้ศาสนาคริสต์จมลึกลงในความเสื่อมทราม

> “แทบไม่รู้ว่าจะใช้ถ้อยคำตำหนิแบบใดดี เมื่อพูดถึงความถือวิสาสะที่ปิตาจารย์ผู้มีชื่อเสียงที่สุดจำนวนมากเกินไปในศตวรรษนี้ [ศตวรรษที่ 4] ยอมให้ตัวเองทำ คือเมื่อพวกเขาแสดงความเห็นด้วยถ้อยคำลึกลับคลุมเครือ เพราะเห็นแก่ประโยชน์เฉพาะหน้า หรือเมื่อพวกเขาล้ำเส้นของความจริงขณะโต้เถียงกันอย่างเผ็ดร้อน หรือเมื่อพวกเขาปล่อยตัวไปกับการกล่าวเกินจริง การใช้โวหารโอ้อวด และสำนวนหรูหราฟุ่งเฟ้อ ตามธรรมเนียมและรสนิยมของยุคนั้น
>
> การปฏิบัติอันไม่สมควรนี้ถูกเรียกไว้อย่างถูกต้องว่า ‘Falsitas Dispensativa’ คือการจัดการแบบฉ้อฉล หรือใบอนุญาตให้ปิดบังความจริงหรือใช้ความเท็จตามแต่สถานการณ์จะต้องการ และผู้ที่ชื่นชมยุคปิตาจารย์ก็ได้ปกป้องและทำตามการปฏิบัตินี้ ในลักษณะที่แสดงชัดเกินไปว่าเมื่อใจมนุษย์ถูกปลุกเร้าด้วยความคลั่งศาสนา ก็โน้มเอียงที่จะ ‘เชื่อความเท็จ’
>
> ‘Falsitas Dispensativa’ นี่เองที่ทำให้เจอโรมและคนร่วมสมัยของเขาสร้างโครงสร้างที่เรียกว่าคริสตจักรแห่งศตวรรษที่สี่ขึ้นมาได้ ซึ่งช่างไม่เหมือนกับ ‘วิหารบริสุทธิ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ที่ต่อกันสนิทบนรากฐาน

ของพวกอัครทูตและพวกผู้เผยพระวจนะ' เลย" (*Vigilantius and His Times*, ดับเบิลยู. เอส. กิลลี, ค.ศ. 1844)

คณะเยสุอิตรับช่วงความคิดนี้ไปปฏิบัติอย่างอื้อฉาวเช่นกัน คณะนี้เป็นคณะนักบวชคาทอลิกที่อยู่แนวหน้าของขบวนการต่อต้านการปฏิรูปศาสนา พวกเขาเรียกความคิดนี้ว่า "การสงวนความหมายไว้ในใจ" หรือ "การโกหกเพราะจำเป็น" และยังเรียกอีกอย่างว่าการพูดกำกวมเลี่ยงความจริง เราต้องระวังเรื่องนี้ให้ดี ถ้าเราทุ่มเทให้กับสิ่งต่าง ๆ และความคิดต่าง ๆ เพราะมันสะดวกหรือได้ประโยชน์ ไม่ใช่เพราะมันจริง และทำอย่างนี้เรื่อยไป มันก็จะกลายเป็นนิสัยติดตัว และเมื่อเป็นเช่นนั้น บาปก็จะไม่ดูเหมือนบาปสำหรับเราอีกต่อไป ซึ่งเป็นสภาพที่น่ากลัวมาก

เราต้องระวังที่จะไม่เรียนบทเรียนผิด ๆ จากพระคัมภีร์ ผมอธิบายหลักการเรื่องการผ่อนปรนของพระเจ้า เพราะหวังว่าผู้อ่านจะเห็นพระเมตตาของพระเจ้าแม้ในความบาปของมนุษย์ ไม่ใช่ให้เห็นว่าพระเจ้าทรงยอมรับความบาปของมนุษย์ได้ ขอให้เราระลึกถึงสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวถึงประชากรของพระเจ้าในยุคสุดท้าย

และในปากของพวกเขาไม่พบความเท็จ เขาเป็นคนที่ปราศจากตำหนิ (วิวรณ์ 14:5)

การแต่งงานที่ไม่ยำเกรงพระเจ้าของแซมสัน และสภาพศีลธรรมของอิสราเอล

ในชีวิตของแซมสัน เราเห็นหลักการเรื่องการผ่อนปรนของพระเจ้าอย่างชัดเจน พระเจ้าทรงเรียกเขาตั้งแต่ก่อนเกิด ให้เป็นนาศีร์ คือผู้ที่ถูกแยกไว้ถวายแด่พระเจ้าเป็นพิเศษ เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่เขาจะบริสุทธิ์ “และเขาจะตั้งต้นช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากมือของคนฟีลิสเตีย” (ผู้วินิจฉัย 13:5) คนฟีลิสเตียเป็นชนชาติที่กดขี่อิสราเอลอยู่ในเวลานั้น และไม่ได้นับถือพระเจ้า พระเจ้าย่อมไม่ทรงต้องการให้แซมสันแต่งงานกับหญิงฟีลิสเตียอย่างแน่นอน

แล้วเมื่อแซมสันแต่งงานกับหญิงฟีลิสเตีย พระเจ้าทรงตัดเขาออกและทรงถอนพระสัญญาคืนหรือไม่ ไม่ พระเจ้าทรงทำงานผ่านความผิดพลาดของแซมสัน ทรงสอนเขาต่อไป และทรงพยายามดึงเขากลับมา แต่ถึงตรงนี้เราเข้าสู่น้ำพระทัยที่ทรงอนุญาตแล้ว ไม่ใช่น้ำพระทัยอันสมบูรณ์ของพระองค์

เราไม่ควรคิดว่า เราก็แต่งงานกับคนที่ไม่เชื่อได้เหมือนกัน เพราะพระเจ้าทรงทำงานผ่านแซมสันในทางนั้น ถ้าแซมสันแต่งงานกับผู้เชื่อ พระเจ้าคงทรงทำงานผ่านเขาได้ในทางที่ดีกว่า โดยตัวเขาเองและคนอื่นไม่ต้องทน

ทุกข์มากเท่านี้ น้ำพระทัยอันสมบูรณ์ของพระเจ้าดีกว่าน้ำพระทัยที่ทรงอนุญาตเสมอ

> ถ้าแซมสันเชื่อฟังพระบัญชาของพระเจ้าอย่างซื่อสัตย์เหมือนที่บิดามารดาของเขาทำ ชีวิตของเขาคงสูงส่งและมีความสุขกว่านี้...
>
> ดังนั้น ในเวลาที่เขาควรรักษาการถวายตัวต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าไว้อย่างสิ้นเชิงยิ่งกว่าเวลาใด คือขณะที่กำลังก้าวเข้าสู่วัยฉกรรจ์ ซึ่งเป็นเวลาที่เขาต้องทำภารกิจที่พระเจ้าทรงมอบหมาย ณ จุดหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิตนี้เอง แซมสันกลับยอมแพ้ต่อผู้ล่อลวง และด้วยการแต่งงานที่ขาดปัญญา เขาก็เอาตัวเข้าไปเป็นพันธมิตรกับศัตรูของพระเจ้า เขาไม่ได้พิจารณาก้าวสำคัญนี้อย่างรอบคอบ แซมสันไม่ได้ถามตัวเองว่า เมื่ออยู่ร่วมกับหญิงที่ตนหลงใหลแล้ว เขาจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าได้ดีขึ้นหรือไม่ หรือเขากำลังพาตัวเองไปอยู่ในฐานะที่จะทำให้เป้าหมายของชีวิตตนสำเร็จไม่ได้ พระเจ้าทรงสัญญาจะประทานปัญญาแก่ทุกคนที่แสวงหาพระเกียรติของพระองค์ก่อน แต่ไม่มีพระสัญญาใดสำหรับคนที่ปรารถนาเพียงทำตามใจตนเอง (*Signs of the Times*, 6 ตุลาคม 1881)

เราต้องจำบริบทของพวกเขาไว้ด้วย พวกเขาอยู่ในสภาพที่ไม่ยอมมองพระลักษณะของพระเจ้าให้ครบถ้วน และเลือกมองพระเจ้าเป็นเทพแห่งสงครามที่แข็งกร้าวและเรียกร้องสูง สำหรับพวกเขา การได้รับการช่วยกู้หมายถึงการชนะสงคราม คนต่างชาติก็คิดแบบเดียวกัน พวกเขานมัสการเทพเจ้าของตนเพราะฤทธิ์อำนาจและความสามารถที่จะช่วยในสงคราม ไม่ใช่เพราะเทพเจ้านั้นมีอุปนิสัยดีงาม

ตลอดหนังสือผู้วินิจฉัยและเกือบทั้งพระคัมภีร์เดิม เราเห็นว่าชาวอิสราเอลไม่เคยคิดจะแบ่งปันความดีของพระยาห์เวห์หรือแผนการแห่งความรอดให้ใครเลย ในโอกาสที่พวกเขาได้ลิ้มรสพระคุณของพระเจ้า พวกเขาก็คิดว่าได้มาเพราะสิทธิโดยกำเนิดในฐานะลูกหลานของอับราฮัม แซมสันไม่ได้คิดจะนำคนฟีลิสเตียให้หันมาหาพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว นี่คือกรอบความคิดที่พวกเขาอยู่ แต่พระเจ้าทรงเข้าใจว่าเป็นเรื่องยากเพียงใดที่เราจะก้าวพ้นสภาพแวดล้อม วัฒนธรรม และประวัติศาสตร์ที่เราอยู่ และไม่ว่าแซมสันจะล้มเหลวอย่างไร ชื่อของเขาก็ยังอยู่ในรายชื่อวีรบุรุษแห่งความเชื่อในฮีบรู บทที่ 11

ขอให้สังเกตความทุกข์ที่เกิดจากการตัดสินใจของแซมสัน และสภาพอันน่าเศร้าของชาวอิสราเอลในเวลานั้น อย่างน้อยแซมสันก็มีความกล้าที่จะลุกขึ้นต้านคนฟีลิสเตีย ซึ่งต่างจากเพื่อนร่วมชาติส่วนใหญ่ของเขา

> ภรรยาที่แซมสันยอมละเมิดพระบัญชาของพระเจ้าเพื่อให้ได้มา ทรยศสามีตั้งแต่งานเลี้ยงสมรสยังไม่ทันจบ และในที่สุดเธอก็ถูกฆ่าโดยคนกลุ่มเดียวกับที่ขู่จนเธอทรยศ แซมสันได้แสดงพละกำลังมหาศาลของตนมาแล้วด้วยการฆ่าสิงโตหนุ่มด้วยมือเปล่าเพียงลำพัง และฆ่าชาวเมืองอัชเคโลนสามสิบคน บัดนี้เขาโกรธแค้นที่ภรรยาถูกฆ่าอย่างป่าเถื่อน จึงโจมตีคนฟีลิสเตียและฆ่าฟันพวกเขาเป็นจำนวนมาก จากนั้นเขาต้องการที่หลบภัยจากคนฟีลิสเตีย **แต่ไม่กล้าไว้ใจเพื่อนร่วมชาติของตน** จึงถอยไปอยู่ที่ศิลาแข็งแรงแห่งหนึ่งชื่อเอตาม ในเขตเผ่ายูดาห์

คนฟีลิสเตียกลุ่มใหญ่ไล่ตามเขาไปถึงที่นั่น การมาของพวกนั้นทำให้ชาวยูดาห์ตื่นตระหนกมาก **เมื่อรู้ว่าการบุกครั้งนี้มีเป้าหมายอย่างเดียวคือจับแซมสัน พวกเขาก็ตกลงอย่างน่าละอายว่าจะมอบเขาให้ศัตรู โดยหวังว่าจะได้ความพอใจจากคนฟีลิสเตีย และการกดขี่ที่ตนได้รับจะเบาลง** ชาวยูดาห์สามพันคนจึงขึ้นไปจับนักรบผู้เก่งกล้าคนนี้ แต่แม้จะมีคนมากถึงเพียงนั้น พวกเขากล้าลงมือก็เพียงเพราะมั่นใจว่าแซมสันจะไม่ทำร้ายคนชาติเดียวกัน แซมสันยอมให้มัดและส่งตัวให้คนฟีลิสเตีย แต่เขาให้ชาวยูดาห์สัญญาก่อนว่าจะไม่ลงมือทำร้ายเขาเอง ซึ่งจะบังคับให้เขาต้องฆ่าพวกนั้น เขายอมให้พวกนั้นมัดด้วยเชือกใหม่สองเส้น และพาลงไปหาคนฟีลิสเตีย...

ถ้าชาวอิสราเอลพร้อมจะร่วมมือกับแซมสัน และรุกต่อจากชัยชนะที่ได้มาในครั้งนั้นพวกเขาก็อาจหลุดพ้นจากอำนาจของคนฟีลิสเตียได้ แต่พวกเขาอ่อนแอและท้อแท้เสียแล้ว พวกเขาละเลยงานที่พระเจ้าทรงบัญชาให้ทำด้วยความขยัน ความถี่ถ้วน และความกล้าหาญอย่างน่าละอาย พวกเขาไม่เพียงขับไล่คนต่างศาสนาออกไปไม่สำเร็จ แต่ยังร่วมกับคนเหล่านั้นในการปฏิบัติอันเสื่อมทราม ทนต่อความโหดร้ายของเขา และถึงกับเห็นชอบกับความอยุติธรรมของเขา ตราบใดที่มันไม่ได้มุ่งมาที่ตนเอง ในที่สุดเมื่ออำนาจทรราชมีชัย อิสราเอลก็ยอมจำนนต่อความตกต่ำ ซึ่งพวกเขาหนีพ้นได้ถ้าเพียงแต่เชื่อฟังพระเจ้า แม้เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งผู้ช่วยกู้ขึ้นมาเพื่อพวกเขา พวกเขาก็มักทิ้งผู้ที่ทรงเลือกมาจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อยแล้วไปร่วมมือกับผู้ที่กดขี่ตนอย่างขมขื่นที่สุด (*Signs of the Times*, 6 ตุลาคม 1881)

เราเห็นผลร้ายแรงของการแต่งงานที่ไม่ยำเกรงพระเจ้าของแซมสัน คือ คนตายไปมากและเกิดความทุกข์มากมาย เรายังเห็นด้วยว่าชาวอิสราเอลตกต่ำลงเพียงใด พวกเขาปลงใจแล้วที่จะเป็นคนรับใช้ของคนฟีลิสเตีย และต้องการเพียงให้ “การกดขี่ที่ตนได้รับเบาลง” พวกเขาหมดความเชื่อโดยสิ้นเชิงว่าพระเจ้าจะช่วยกู้ และแม้มีนักรบผู้เก่งกล้าคนนี้อยู่ท่ามกลางพวกเขา พวกเขาก็ไม่คิดจะช่วยหรือร่วมรบกับเขา

พระเจ้าประทานผู้ช่วยกู้แบบที่พวกเขาต้องการให้แล้ว พวกเขาก็ยังปฏิเสธ ถ้าพระเจ้าประทานผู้ช่วยกู้ที่เหมือนพระคริสต์มากกว่านี้ พวกเขาก็ยิ่งจะปฏิเสธ พระเจ้าทรงถ่อมพระองค์ลงมาถึงระดับของเราเพื่อยกเราขึ้น โดยทรงหวังจะดึงความเชื่อออกมาจากเราแม้เพียงเล็กน้อย เพื่อจะทรงสร้างต่อจากความเชื่อนั้นได้ แต่แม้เพียงเท่านี้ มนุษย์ก็ไม่ค่อยรับ

แซมสันฆ่าคนหนึ่งพันคนด้วยขากรรไกรลา

> และเมื่อท่านมาถึงเมืองเลฮีแล้ว คนฟีลิสเตียก็ตะเบ็งเสียงเข้าใส่ท่าน และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงสวมทับอยู่บนแซมสันอย่างมหาศาล และเชือกพวนที่ผูกแขนของท่านก็เป็นเหมือนผ้าป่านที่ถูกไฟไหม้ และเครื่องจองจำของท่านนั้นก็หลุดออกจากมือของท่าน และท่านได้พบกระดูกขากรรไกรลาสด ๆ อันหนึ่ง และได้ยื่นมือของท่านหยิบมา และได้ฆ่าคนเหล่านั้นเสียหนึ่งพันคน (ผู้วินิจฉัย 15:14-15)

มีคนถามว่า จะสอดคล้องกับพระลักษณะของพระเจ้าได้อย่างไร ที่พระวิญญาณของพระยาห์เวห์เสด็จมาเหนือแซมสัน แล้วเขาก็ฆ่าคนไปหนึ่งพันคน คำว่า “ทรงสวมทับ... อย่างมหาศาล” ทำให้รู้สึกว่าพระวิญญาณของพระคริสต์ทรงเข้าไปในตัวแซมสันและทรงเป็นผู้ลงมือทำ แต่เรานึกภาพพระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรง “บริสุทธิ์ ปราศจากอุบาย ไร้มลทิน” (ฮีบรู 7:26) ทำสิ่งเช่นนี้ได้หรือ ไม่มีทางเลย

ถ้าเช่นนั้น การที่พระวิญญาณของพระยาห์เวห์เสด็จมาเหนือใครคนหนึ่งหมายความว่าอย่างไร ขอให้เราดูภาษาฮีบรู และใช้หลักการตีความของวิลเลียม มิลเลอร์ คือให้พระคัมภีร์อธิบายตัวเอง โดยดูว่าคำเดียวกันถูกใช้อย่างไรในข้ออื่น คำฮีบรูในข้อนี้คือคำหมายเลข H6743 (*ซาลัค*) ซึ่งเกือบทุกแห่งแปลว่า “เจริญ” หรือ “ทำให้สำเร็จ” พระคัมภีร์ภาษาอังกฤษฉบับแปลตรงตัวของยัง (YLT) จึงแปลข้อนี้ไว้ดังนี้

> ...และ **พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ทรงให้เขาสำเร็จ**... เครื่องจองจำของเขาก็หลุดจากมือ เขาพบขากรรไกรลาสด ๆ อันหนึ่ง จึงยื่นมือไปหยิบและใช้มันฆ่าคนหนึ่งพันคน (ผู้วินิจฉัย 15:14-15 แปลจากฉบับ YLT)

การที่พระวิญญาณทรงให้แซมสัน “สำเร็จ” จึงควรเข้าใจว่า พระเจ้าทรงยอมให้เขาชนะ หรือทรงคุ้มครองเขาในการต่อสู้ ไม่ใช่ว่าพระเยซูทรงอยู่ในตัวเขาขณะที่เขาลงมือ ลองเทียบกับไซรัสกษัตริย์เปอร์เซีย เขาเป็นคนต่างชาติ แต่พระเจ้าทรงเรียกเขาว่า “ผู้ที่เราเจิมไว้” ไซรัสชนะศึกที่ตามหลักของมนุษย์แล้วเขาควรจะแพ้ คือการยึดกรุงบาบิโลน เราจะพูดได้หรือไม่ว่า “พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงให้เขาสำเร็จ”

อีกตัวอย่างหนึ่งของคำเดียวกันนี้อยู่ในข้อต่อไปนี้ ซึ่งแปลว่า “ทำสำเร็จ”

> “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า นี่แน่ะ เราจะมอบเมืองนี้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และเขาจะยึดเมืองนี้... และเขาจะนำเศเดคียาห์ไปยังบาบิโลน และท่านจะอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะไปเยี่ยมท่าน พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ ถ้าเจ้าจะต่อสู้กับชาวเคลเดีย เจ้าจะ**ทำไม่สำเร็จ**” (เยเรมีย์ 32:3, 5)

พระเจ้าทรงต้องการให้อิสราเอลชนะใจชนชาติต่าง ๆ ด้วยการปกครองที่ชอบธรรม กฎหมายที่เที่ยงตรง และพลเมืองที่มีศีลธรรมมั่นคง แต่อิสราเอลกลับเดินตามชนชาติอื่นไปสู่การทำสงคราม การมีกษัตริย์ และการไหว้รูปเคารพ ทั้งหมดนี้ไม่ใช่แผนการเดิมของพระเจ้า แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีกษัตริย์ กองทัพ หรือรัฐบาลใดจะสำเร็จได้โดยปราศจากพระวิญญาณของพระเจ้า เราเข้าใจการที่ “พระวิญญาณของพระยาห์เวห์”

มาเหนือแซมสันได้ในความหมายนี้ คือพระเจ้าประทานความมั่นใจ กำลัง และพลังชีวิตให้แซมสันทำสำเร็จ แม้สิ่งที่เขาทำจะไม่ใช่พระลักษณะของพระคริสต์

ถึงอย่างนั้น ขอให้เราดูผู้วินิจฉัย 15:14-15 ให้ละเอียดขึ้นอีก พระวิญญาณของพระยาห์เวห์มาเหนือเขา “และเชือกพวนที่ผูกแขนของท่านก็เป็นเหมือนผ้าป่านที่ถูกไฟไหม้ และเครื่องจองจำของท่านนั้นก็หลุดออกจากมือของท่าน” นี่คือผลที่เกิดขึ้นทันทีจากพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ ไม่ใช่การฆ่า พระเจ้าทรงช่วยให้เขาหลุดรอด ส่วนจะทำอะไรต่อจากนั้น แซมสันเป็นผู้ตัดสินใจเอง

> และแซมสันพูดว่า “ด้วยขากรรไกรลา ก็ทับถมกันเป็นกอง ด้วยขากรรไกรลาข้าพเจ้าได้ฆ่าคนหนึ่งพันคน”
>
> และต่อมา เมื่อท่านพูดจบแล้ว ท่านก็โยนกระดูกขากรรไกรลาทิ้งเสียจากมือของท่าน และได้เรียกชื่อสถานที่นั้นว่า รามาทเลฮี
>
> และท่านก็กระหายน้ำมาก ได้ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และทูลว่า “พระองค์ทรงประทานการช่วยให้พ้นอันใหญ่หลวงนี้แก่มือของผู้รับใช้ของพระองค์ และบัดนี้ข้าพระองค์จะตายเพราะอดน้ำอยู่แล้ว และตกอยู่ในมือของผู้ที่มิได้เข้าสุหนัตอย่างนั้นหรือ”
>
> แต่พระเจ้าทรงเปิดโพรงที่กระดูกขากรรไกรลานั้น และน้ำก็ไหลออกมาจากที่นั้น และเมื่อท่านดื่มแล้ว ท่านก็ฟื้นขึ้น และจิตวิญญาณของท่านก็สดชื่นมี

ชีวิตชีวาขึ้นมาอีก เพราะฉะนั้นท่านจึงเรียกชื่อของสถานที่นั้นว่า เอนหักโคร์ ซึ่งอยู่ที่เมืองเลฮีจนถึงทุกวันนี้ (ผู้วินิจฉัย 15:16-19)

แซมสันยกย่องตัวเองแทนที่จะถวายเกียรติแด่พระเจ้า คนที่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ไม่โอ้อวดตัวเอง แต่สรรเสริญพระบิดาและพระบุตรเสมอ ดังนั้นเมื่อแซมสันพูดคำเหล่านั้นหลังการฆ่า ก็แสดงว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงอยู่กับเขาในการฆ่านั้น พระเยซูตรัสว่า

เราจะทำสิ่งใดตามอำเภอใจของตนเองไม่ได้ เราได้ยินอย่างไร เราก็พิพากษาอย่างนั้น และการพิพากษาของเราก็ยุติธรรม เพราะเราไม่หาโอกาสที่จะทำตามความประสงค์ของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของพระบิดาผู้ซึ่งได้ทรงส่งเรามา (ยอห์น 5:30)

เมื่อพระองค์ พระวิญญาณแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งมวล เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น พระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ เพราะว่าพระองค์จะทรงเอาสิ่งที่เป็นของเรามาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย (ยอห์น 16:13-14)

การที่แซมสันยกย่องตัวเองย่อมเป็นอิทธิพลที่เลวร้ายต่อชาวยิว เพราะจะชักนำให้พวกเขานมัสการมนุษย์แทนพระเจ้า และเป็นอิทธิพลที่เลวร้ายต่อคนฟีลิสเตียด้วย เพราะพวกเขาจะมองไม่เห็นว่าพระยาห์เวห์เป็นผู้ประทานชัยชนะ คนสมัยนั้นมักยกมนุษย์ขึ้นเป็นเทพเจ้า การกระทำของ

แซมสันจึงยิ่งทำให้ทั้งชาวอิสราเอลและคนต่างชาติบูชาวีรบุรุษเป็นรูปเคารพมากขึ้น ขอให้จำไว้ว่า พระเจ้ากำลังทรงทำงานอยู่ภายในกรอบความคิดของพวกเขา

> ชาวอิสราเอลหลายพันคนเห็นแซมสันมีชัยเหนือคนฟีลิสเตีย แต่ไม่มีใครเปล่งเสียงโห่ร้องฉลองชัยเลย จนกระทั่งวีรบุรุษผู้ลิงโลดกับความสำเร็จอันน่าทึ่งนี้ฉลองชัยชนะของตัวเอง แต่เขาสรรเสริญตัวเอง แทนที่จะถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า ทันทีที่เขาพูดจบ ความกระหายน้ำอย่างรุนแรงและทรมานก็เตือนให้เขานึกถึงความอ่อนแอของตน เขาหมดแรงเพราะออกกำลังอย่างมหาศาล และไม่มีสิ่งใดอยู่ใกล้มือที่จะบรรเทาความต้องการนั้นได้ **เขาเริ่มรู้สึกว่าตนต้องพึ่งพระเจ้าโดยสิ้นเชิง และแน่ใจว่าตนไม่ได้ชนะด้วยกำลังของตนเอง แต่ด้วยฤทธิ์เดชของพระผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์** (*Signs of the Times*, 6 ตุลาคม 1881 ย่อหน้าที่ 13)

พระเจ้าประทานกำลังแก่แซมสัน และแซมสันรับกำลังนั้นไว้ ทั้งที่ยังปฏิเสธพระลักษณะของพระเจ้า นี่เป็นส่วนหนึ่งของวิธีที่พระเจ้าทรงเคารพเสรีภาพในการเลือกของเรา ซาตานก็เป็นเช่นเดียวกัน มันมีอำนาจมาก และอำนาจทั้งหมดนั้นมาจากพระเจ้า ขณะที่มันปฏิเสธพระลักษณะของพระเจ้า แต่กำลังนี้ประทานให้ในช่วงเวลาแห่งการทดลองใจ ด้วยความหวังว่าในที่สุดมนุษย์จะยอมรับพระลักษณะของพระเจ้า และได้เข้าสู่ชีวิตนิรันดร์

การกระทำทุกอย่างของเราทำได้ด้วยฤทธิ์เดชของพระเจ้า แม้แต่การกระทำของคนชั่ว นักเปียโนที่เล่นได้งดงาม นักฟุตบอลผู้ยิ่งใหญ่ นักวิ่งอัลตรามาราธอน ล้วนมีพลังชีวิตและเติบโตมาได้เพราะฤทธิ์เดชของพระเจ้า ประเด็นอยู่ที่ว่าเราจะเลือกทางใดในสองทาง ทางแรก เรายอมรับว่ากำลังนั้นมาจากพระเจ้า กลับใจจากการใช้มันอย่างบาป (อย่างเห็นแก่ตัว) แล้วหันกลับมาหาพระองค์ และดำเนินชีวิตตามน้ำพระทัยของพระองค์ (ตามพระลักษณะของพระองค์) ทางที่สอง เรารับชีวิตและกำลังจากพระเจ้าด้วยวิญญาณของซาตาน และทรมานพระคริสต์ผู้ทรงเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า (1 โครินธ์ 1:24) ด้วยการเอากำลังนั้นไปใช้ทำความชั่วและบาป ซึ่งในที่สุดจะนำเราไปสู่ความตายนิรันดร์

แซมสันใช้ฤทธิ์เดชของพระเจ้าเพื่อจุดประสงค์ที่บาป แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงตัดเขาออก พระองค์กลับทรงใช้ความกระหายทำให้เขาตระหนักถึงความอ่อนแอของตน พระเจ้าทรงช่วยให้แซมสันเห็นว่าตนผิดที่ประกาศว่าตัวเองยิ่งใหญ่ ในเมื่อทุกสิ่งที่เขามี และทุกสิ่งที่เรามี มาจากพระเจ้าเท่านั้น

> พระเจ้าตรัสครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าได้ยินอย่างนี้สองครั้งแล้ว ว่าฤทธานุภาพเป็นของพระเจ้า โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความเมตตาเป็นของพระองค์ด้วย เพราะพระองค์ทรงสนองแก่มนุษย์ทุกคนตามการงานของเขา (สดุดี 62:11-12)

แซมสันก็เหมือนพวกเราหลายคน คือดำเนินชีวิตอยู่ใต้หลักการสองอย่างที่แย่งชิงกัน อย่างหนึ่งคือความปรารถนาของพระวิญญาณของพระคริสต์ในตัวเรา ที่จะถวายเกียรติแด่พระเจ้า อีกอย่างหนึ่งคือความปรารถนาของเนื้อหนังของเราเอง ซึ่งมีซาตานคอยยุ ที่จะยกย่องตัวเอง แซมสันยังไม่ได้ทำใจแข็งกระด้างต่อพระวิญญาณของพระเจ้าโดยสิ้นเชิง เขาจึงยังมีโอกาสมาถึงการกลับใจและความเชื่ออันบริบูรณ์ได้ และเรื่องนี้ต้องเกิดขึ้นจริง แม้เขาจะต้องผ่านความหายนะมากมายกว่าจะไปถึงจุดนั้น เพราะแซมสันเป็นหนึ่งในวีรบุรุษแห่งความเชื่อที่เปาโลกล่าวถึงในฮีบรูบทที่ 11

ทึกทักเอาว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ทำ

ถ้าอย่างนั้น พระเจ้าทรงฆ่าคนหนึ่งพันคนด้วยขากรรไกรลาหรือ ไม่ พระเจ้าทรงใช้ความบาปของมนุษย์ ซึ่งในกรณีนี้คือนิสัยชอบรบของเขา เพื่อสอนบทเรียนและดึงเขาเข้ามาใกล้พระองค์มากขึ้น แซมสันทึกทักเอาว่าการที่ตนฆ่าคนเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องการ เพราะเขาถูกสอนมาอย่างนั้น เขาเป็นเหมือนเอลียาห์ ผู้เผยพระวจนะที่คิดว่าพระเจ้าทรงอยู่ในแผ่นดินไหว ในลม และในไฟ และเป็นเหมือนพวกสาวก ซึ่งทึกทักเอาว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ส่งไฟลงมาจากสวรรค์เมื่อเอลียาห์เรียกไฟลงมา

> และเมื่อสาวกของพระองค์ คือยากอบและยอห์นได้เห็นดังนั้น เขาทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์พอพระทัยจะให้ข้าพระองค์ขอไฟลงมาจากสวรรค์ เผาผลาญเขาเสียอย่างเอลียาห์ได้กระทำนั้นหรือ”
>
> แต่พระองค์ทรงเหลียวมาห้ามปรามเขา และตรัสว่า “ท่านไม่รู้ว่าท่านมีจิตใจทำนองใด เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยเขาทั้งหลายให้รอด” แล้วพระองค์กับเหล่าสาวกก็เลยไปที่หมู่บ้านอีกแห่งหนึ่ง (ลูกา 9:54-56)

ถ้าบุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อทำลาย แต่มาเพื่อช่วยให้รอด เราจะยกการทำลายให้เป็นฝีมือของพระองค์ได้หรือ พระคัมภีร์กล่าวว่าซาตานคือผู้ทำลาย (1 โครินธ์ 10:10 คำกรีกที่แปลว่าผู้ทำลายในข้อนั้นหมายถึง “งูพิษ”) ซึ่งตรงกับพระดำรัสของพระเยซูเอง

> ขโมยนั้นย่อมมาเพื่อจะลัก ฆ่า และทำลาย เรามาเพื่อพวกเขาจะได้ชีวิตและจะได้อย่างครบบริบูรณ์ (ยอห์น 10:10)

แต่เราก็ยังทึกทักเอาว่า พระคริสต์ทรงฆ่าบุตรหัวปีของชาวอียิปต์ ทรงเผานาดับกับอาบีฮู ทรงให้แผ่นดินสูบโคราห์ลงไปในหลุม (ดูหนังสือเล่มเล็กเรื่อง *The Rebellion of Korah*) และทรงฆ่าทหารอัสซีเรียด้วยโรคระบาด โดยทั่วไปแล้ว คนคิดว่าหายนะและภัยธรรมชาติทุกอย่างพระเจ้าทรงเป็นผู้ทำให้เกิด เอกสารประกันภัยภาษาอังกฤษจึงเรียกเหตุการณ์เหล่านี้ว่า “Acts of God” (การกระทำของพระเจ้า) แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นเช่นนั้น และนี่เป็นบทเรียนที่เราทุกคนต้องเรียน

> ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่คอยยับยั้งไว้นั่นเอง ที่กันไม่ให้มนุษยชาติตกอยู่ใต้การควบคุมของซาตานโดยสิ้นเชิง คนที่ไม่เชื่อฟังและไม่รู้คุณมีเหตุผลมากมายที่ควรขอบพระคุณพระเจ้า สำหรับพระเมตตาและความอดกลั้นพระทัยของพระองค์ ที่ทรงเหนี่ยวรั้งอำนาจอันโหดร้ายและมุ่งร้ายของมารไว้ แต่เมื่อมนุษย์ล่วงเกินขอบเขตความอดทนของพระเจ้า การยับยั้งนั้นก็ถูกถอนออกไป **พระเจ้าไม่ได้ทรงยืนต่อหน้าคนบาปในฐานะเพชฌฆาตผู้ลงโทษตามคำตัดสินต่อการล่วงละเมิด** แต่พระองค์ทรงปล่อยผู้ที่ปฏิเสธพระเมตตาของพระองค์ไว้ตามลำพัง ให้เก็บเกี่ยวสิ่งที่ตนได้หว่าน แสงสว่างทุกลำที่ถูกปฏิเสธ คำเตือนทุกคำที่ถูกดูหมิ่นหรือไม่ใส่ใจ ตัณหาทุกอย่างที่ถูกปล่อยตามใจ การล่วงละเมิดธรรมบัญญัติของพระเจ้าทุกครั้ง ล้วนเป็นเมล็ดที่หว่านลงไป และจะให้ผลเก็บเกี่ยวอย่างไม่พลาด พระวิญญาณของพระเจ้าซึ่งถูกต่อต้านอยู่ไม่หยุด ในที่สุดก็ถูกถอนไปจากคนบาป แล้วก็ไม่

เหลืออำนาจใดคอยควบคุมตัณหาชั่วของจิตใจ และไม่เหลือสิ่งใดคุ้มครองเขาจากความมุ่งร้ายและความเป็นศัตรูของซาตาน (*The Great Controversy*, GC 36)

เมื่อยอห์นผู้ให้บัพติศมาสับสน เพราะพระเยซูไม่ได้ทรงทำอย่างที่ท่านคาดไว้ (คือขึ้นเป็นกษัตริย์ฝ่ายโลกและปกครองประชาชาติ) ท่านจึงส่งคนไปทูลถามพระเยซูถึงพันธกิจของพระองค์ ศิษย์ของยอห์นเฝ้าดูพระเยซูทรงรักษาคนป่วย ทรงให้คนตาบอดมองเห็น ให้คนหูหนวกได้ยิน และทรงสั่งสอนประชาชน แล้วพวกเขาก็กลับไปเล่าสิ่งที่ตนเห็นให้ยอห์นฟัง

พวกศิษย์นำข่าวนั้นไป และเท่านั้นก็เพียงพอ [ที่จะทำให้ยอห์นแน่ใจว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์] ยอห์นระลึกถึงคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ที่ว่า “พระเยโฮวาห์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐมายังผู้ที่ถ่อมใจ พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย และบอกการเปิดเรือนจำออกให้แก่ผู้ที่ถูกจองจำ เพื่อประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเยโฮวาห์” (อิสยาห์ 61:1-2) พระราชกิจของพระคริสต์ไม่เพียงประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ แต่ยังแสดงให้เห็นว่าอาณาจักรของพระองค์จะถูกสถาปนาขึ้นด้วยวิธีใด ความจริงที่เปิดแก่ยอห์นเป็นความจริงเดียวกับที่มาถึงเอลียาห์ในถิ่นทุรกันดาร เมื่อ “ลมใหญ่อันแรงกล้าได้พัดพังภูเขาเหล่านั้น และทำให้หินแตกเป็นก้อน ๆ ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แต่พระเยโฮวาห์ไม่ได้สถิตในลมนั้น และภายหลังลมก็มีแผ่นดินไหว แต่พระเยโฮ

> วาห์ไม่ทรงสถิตอยู่ในแผ่นดินไหวนั้น และภายหลังแผ่นดินไหวก็เกิดไฟ แต่พระเยโฮวาห์ไม่ทรงสถิตอยู่ในไฟนั้น” และภายหลังไฟ พระเจ้าตรัสกับผู้เผยพระวจนะด้วย “เสียงเบา ๆ” (1 พงศ์กษัตริย์ 19:11-12) **พระเยซูก็จะทรงทำงานของพระองค์เช่นนั้น คือไม่ใช่ด้วยเสียงอาวุธกระทบกัน หรือด้วยการโค่นบัลลังก์และอาณาจักร แต่ด้วยการตรัสกับใจมนุษย์ โดยชีวิตแห่งความเมตตาและการเสียสละตนเอง** (*The Desire of Ages*, DA 217)

แล้วสถานการณ์ของแซมสันเล่า ในสมัยผู้วินิจฉัย ชาวอิสราเอลอยู่ในวัฒนธรรมแห่งความไม่เชื่อ พระเจ้าจึงไม่อาจทรงทำกิจแห่ง “ความเมตตาและการเสียสละตนเอง” ผ่านพวกเขาได้ พระองค์ทรงทำได้เพียงทำงานกับเหตุการณ์ตามที่มันเกิดขึ้น เพื่อสอนทุกคนให้ดีที่สุดเท่าที่ทรงทำได้ โดยยังทรงเคารพเสรีภาพในการเลือกของพวกเขา ฝ่ายคนฟีลิสเตียก็เข้าใจแต่ภาษาของดาบเช่นกัน และพวกเขาทำใจแข็งกระด้างจนถึงขั้นที่พระเจ้าไม่อาจทรงคุ้มครองพวกเขาจากแซมสันได้

> เมื่อบิดามารดาหรือผู้ปกครองละเลยหน้าที่ในการลงโทษความชั่ว พระเจ้าจะทรงรับเรื่องนั้นไว้จัดการเอง ฤทธิ์อำนาจของพระองค์ที่ยับยั้งไว้จะถูกถอนออกจากพวกตัวแทนของความชั่วในระดับหนึ่ง แล้วจะเกิดเหตุการณ์ต่อเนื่องกันเป็นลูกโซ่ ซึ่งจะลงโทษบาปด้วยบาป (บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ, PP 728.1)

การฆ่าคนของแซมสันเป็นบาป แต่ในกรอบความคิดที่เขาอยู่ เขามองไม่ออกว่ามันเป็นบาป เขาคิดว่าการฆ่าคนที่ตนถือว่าเป็นศัตรูของพระเจ้า

ไม่ใช่บาป แต่เป็นความชอบธรรมเสียด้วยซ้ำ ทุกวันนี้ก็มีคริสเตียนอยู่ในกองทัพ ซึ่งพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานและทรงช่วยเหลือพวกเขาอยู่ตามความรู้เรื่องความจริงเท่าที่พวกเขามี แต่เมื่อพวกเขาเรียนรู้มากพอแล้ว พระเจ้าทรงคาดหวังให้พวกเขากลับใจ แม้พระองค์จะเคยทรงทำงานผ่านกรอบความคิดเดิมของพวกเขาเพื่อเข้าถึงพวกเขาก็ตาม

ในเวลาเดียวกัน คนที่บริหารสงคราม (ซึ่งมักไม่ได้รบเอง เพียงแต่คอยกำกับดูแล) รู้ดีว่าสงครามจะเดินหน้าได้ก็ต่อเมื่อทำให้ศัตรูดูชั่วร้ายและทำให้ฝ่ายตนดูชอบธรรม ข้อนี้จำเป็นอย่างยิ่งถ้าจะให้ทหารฆ่าคนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะเหตุนี้จึงมีการทุ่มเงินและแรงงานมหาศาลให้กับการโฆษณาชวนเชื่อ เพื่อวาดภาพศัตรูเป็นปีศาจและสร้างความชอบธรรมให้ฝ่ายตนเอง ทุกสงครามในทุกยุคของประวัติศาสตร์เป็นเช่นนี้ วงจรนี้แบ่งคนออกเป็น “พวกเรา” คือมิตรที่ต้องปกป้อง กับ “พวกเขา” คือศัตรูที่ต้องฆ่าหรือปล่อยให้ตาย และไม่มีวันจบ พระเยซูจึงทรงเล่าอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียผู้ใจดีเพื่อทำลายวงจรนี้ ในอุปมานั้น ชายคนหนึ่งถูกโจรปล้นและทำร้ายจนปางตาย ผู้นำศาสนาชาติเดียวกับเขาสองคนเดินผ่านไปเฉย ๆ แต่ชาวสะมาเรียซึ่งชาวยิวถือว่าเป็นศัตรูกลับหยุดช่วยเขา แล้วพระเยซูตรัสถามว่า

> “ท่านเห็นว่าในสามคนนั้นคนไหนถือได้ว่าเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกปล้น” เขาทูลตอบว่า “คือคนนั้นแหละที่แสดงความเมตตาต่อเขา” พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ท่านจงไปทำเหมือนอย่างนั้น” (ลูกา 10:36-37)

ถ้าท่านเป็นโรคเบาหวานเพราะไม่เคยได้ยินเรื่องกฎแห่งสุขภาพ พระเจ้าอาจทรงรักษาท่านอย่างอัศจรรย์ แต่คนที่รู้กฎแห่งสุขภาพแล้วจงใจไม่ใส่ใจ ไม่ควรคาดหวังการรักษาอย่างอัศจรรย์ เขาควรยอมรับบาปของตนและทูลขอของประทานแห่งการกลับใจและการอภัย คนที่ได้ยินคำสอนข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์ของพระเยซูแล้วก็เป็นเช่นเดียวกัน

> พวกเขาจะถูกพิพากษาและถูกลงโทษตามความสว่างที่พวกเขาได้รับ (*Youth's Instructor*, 8 มิถุนายน 1893)

> พระเจ้าทรงถือว่าเราต้องรับผิดชอบต่อทุกสิ่งที่เราอาจเป็นได้ ถ้าเราพัฒนาตะลันต์ของเรา เราจะถูกพิพากษาตามสิ่งที่เราควรจะเป็นแต่ไม่ได้เป็น ตามสิ่งที่เราอาจทำได้แต่ไม่ได้ทำให้สำเร็จ เพราะเราไม่ได้ใช้ความสามารถของเราถวายเกียรติแด่พระเจ้า สำหรับความรู้ทุกอย่างที่เราอาจได้มาแต่ไม่ได้มา จะเป็นการสูญเสียชั่วนิรันดร์ แม้เราจะไม่เสียจิตวิญญาณของเราไปก็ตาม (*Testimonies to Ministers*, TM 146.2)

แซมสันยังคงเป็นวีรบุรุษแห่งความเชื่อ แม้เขาฆ่าคนไปมาก เพราะเขาถูกพิพากษาตามกรอบความคิดของวัฒนธรรมที่เขารับสืบทอดมา และตามสภาพอันน่าเศร้าอย่างยิ่งของอิสราเอลในสมัยของเขา สภาพแวดล้อมของแซมสันโหดร้ายและแข็งกระด้าง ตัวแซมสันเองก็ทำผิดพลาดหลายครั้ง แต่เราเรียนจากแซมสันด้วยว่า แม้ความผิดพลาดจะมีผลร้ายแรง ในที่สุดเราก็รับการไถ่ได้โดยการกลับใจอย่างแท้จริง แต่การทดลองที่เขาต้องผ่านนั้นช่างน่ากลัวเหลือเกิน พระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกร้องให้เราต้อง

ผ่านการทดลองเช่นนั้น และพระบัญญัติของพระองค์ก็ประทานให้เรา เพื่อคุ้มครองเราจากความทุกข์ที่ไม่จำเป็นเช่นนี้

> ช่างเป็นความเปลี่ยนแปลงใหญ่หลวงสำหรับผู้ที่เคยเป็นผู้วินิจฉัยและวีรบุรุษของอิสราเอล บัดนี้เขาอ่อนแอ ตาบอด ถูกจองจำ และตกต่ำลงไปทำงานที่ต่ำต้อยที่สุด เขาได้ละเมิดเงื่อนไขของการทรงเรียกอันบริสุทธิ์ของตนทีละเล็กทีละน้อย พระเจ้าทรงอดทนกับเขามานาน แต่เมื่อเขายอมตัวให้กับอำนาจของบาปจนถึงกับเผยความลับของตน ในขณะนั้นเองพระเจ้าก็ทรงจากเขาไป ความยาวของผมไม่ได้มีฤทธิ์อะไรในตัวมันเอง แต่มันเป็นเครื่องหมายแสดงความจงรักภักดีของเขาต่อพระเจ้า และเมื่อเขาสละเครื่องหมายนั้นเพื่อปล่อยตัวตามราคะตัณหา พระพรที่เครื่องหมายนั้นเล็งถึงก็สูญไปด้วย ถ้าแซมสันถูกโกนผมโดยที่ตัวเขาไม่มีความผิด กำลังของเขาก็คงยังอยู่ แต่ทางที่เขาเดินได้แสดงความดูหมิ่นความโปรดปรานและสิทธิอำนาจของพระเจ้า มากพอ ๆ กับที่เขาจะตัดผมของตนทิ้งเองด้วยความเหยียดหยาม พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้เขาทนรับผลแห่งความโง่เขลาของตน (*Signs of the Times*, 13 ตุลาคม 1881)

เขาถูกปล่อยให้ “ทนรับผลแห่งความโง่เขลาของตน” คำถามคือ ถ้าเรามาถึงจุดเช่นนั้น เราจะตีความมันอย่างไร ความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าจะเป็นอย่างไร เราจะเชื่อหรือไม่ว่าพระเจ้าทรงกล่าวโทษและตัดเราออกแล้ว ว่าพระองค์ทรงเกลียดเราเพราะความผิดพลาดของเรา และเพราะเราเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์ผิด เราจะปล่อยให้ความรู้สึกผิดท่วมทับ และหมดกำลังใจเพราะคำกล่าวหาของซาตานหรือไม่ ขอให้จำ

ไว้ว่า เราจะถูกพิพากษาตามวิธีที่เราเองพิพากษา “เพราะว่าท่านทั้งหลายจะกล่าวโทษด้วยการพิพากษาอย่างใด พวกท่านก็จะถูกกล่าวโทษอย่างนั้น และพวกท่านจะตวงด้วยทะนานอันใด พวกท่านจะถูกตวงด้วยทะนานอันนั้นอีก” (มัทธิว 7:2) เราเชื่อในการกลับใจและการอภัยหรือไม่

> ในความทุกข์และความอัปยศ ขณะตกเป็นของเล่นให้คนฟีลิสเตียหัวเราะเยาะ แซมสันมีโอกาสได้ใคร่ครวญ **และเขาได้รู้จักความอ่อนแอของตนเองมากกว่าที่เคยรู้มาก่อน เมื่อความทุกข์ยากนำเขามาถึงการกลับใจ** ผมของเขาก็ค่อย ๆ งอกขึ้น ซึ่งแสดงว่ากำลังอันพิเศษของเขากำลังกลับคืนมา แต่ศัตรูของเขามองเขาเป็นเพียงนักโทษที่ถูกล่ามโซ่และช่วยตัวเองไม่ได้ จึงไม่รู้สึกหวั่นเกรงอะไร (*Signs of the Times*, 13 ตุลาคม 1881)

แม้แซมสันกลับใจและกำลังของเขากลับคืนมา เขาก็รู้ด้วยว่าจะไม่มีการอัศจรรย์ใดมาคืนดวงตาให้เขา หรือให้เขาได้ใช้ชีวิตอย่างสงบ เขายอมรับว่าความทุกข์ที่เขาเผชิญอยู่เกิดจากการตัดสินใจของเขาเอง และเขาไม่ได้ทิ้งความเชื่อ ความเชื่อของเขาเติบโตขึ้นเมื่อเขาเข้าใจความอ่อนแอของตนเองมากขึ้น เขาได้มาเข้าใจโรม 5:20-21

> ยิ่งกว่านั้น พระราชบัญญัติได้เข้ามา เพื่อความผิดนั้นจะปรากฏมากมาย แต่ที่ใดที่บาปได้ปรากฏมากมาย พระคุณก็ได้ปรากฏมากมายยิ่งขึ้นที่นั่น เพื่อว่าบาปได้ครอบครองไปสู่ความตายฉันใด พระคุณก็จะได้ครอบครองโดยทางความชอบธรรมไปสู่ชีวิตนิรันดร์ โดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราฉันนั้น (โรม 5:20-21)

ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงตอบคำอธิษฐานครั้งสุดท้ายของแซมสัน และเขาก็ตายโดยทำให้โลกเห็นว่าพระยาห์เวห์ทรงยิ่งใหญ่เหนือพระดาโกน เทพเจ้ารูปปลาของคนฟีลิสเตีย (ซึ่งเป็นเทพเจ้าที่ไม่มีอยู่จริง การเชื่อในเทพเจ้านั้นจึงเป็นผลร้ายต่อเรา)

> พระสัญญาของพระเจ้าที่ว่าพระองค์จะทรงใช้แซมสัน “ตั้งต้นช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากมือของคนฟีลิสเตีย” ก็สำเร็จ แต่บันทึกของชีวิตนั้นช่างมืดมนและน่ากลัว ทั้งที่มันอาจเป็นคำสรรเสริญแด่พระเจ้าและเป็นเกียรติแก่ชนชาติได้ ถ้าแซมสันซื่อสัตย์ต่อการทรงเรียกจากพระเจ้า พระประสงค์ของพระเจ้าก็คงสำเร็จได้โดยเขาได้รับเกียรติและการยกย่อง แต่เขายอมแพ้ต่อการทดลอง และไม่ซื่อสัตย์ต่อสิ่งที่ได้รับมอบหมาย ภารกิจของเขาจึงสำเร็จลงในความพ่ายแพ้ การเป็นทาส และความตาย (บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ, PP 567.2)

เปรียบเทียบแซมสันกับโยเซฟ

พระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จ แต่สำเร็จด้วยวิธีที่น่ากลัว ขอให้เรื่องนี้เป็นบทเรียนแก่เราผู้อยู่ในยุคสุดท้าย เอลเลน ไวท์ เทียบแซมสันกับโยเซฟ โยเซฟก็ทำให้พระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จเช่นกัน แต่ด้วยวิธีที่มีเกียรติและสูงส่ง เมื่อโยเซฟตั้งใจทำตามธรรมบัญญัติของพระเจ้า เขาก็ได้รับการยกขึ้นให้มีเกียรติในอียิปต์ และเป็นพรอย่างมากมายแก่ชนชาติของตน

อนาคตทั้งชีวิตของโยเซฟถูกกำหนดด้วยการตัดสินใจในชั่วโมงแห่งการทดลองนั้น เขาเงยหน้ามองสวรรค์อย่างสงบ และร้องว่า “ข้าพเจ้าจะกระทำสิ่งชั่วร้ายครั้งใหญ่นี้และทำบาปต่อพระเจ้าได้อย่างไร” ไฟแห่งตัณหาอันไม่บริสุทธิ์ไม่ได้รับอนุญาตให้ลุกขึ้น พระบัญชาและพระสัญญาของพระเจ้าอยู่ต่อหน้าโยเซฟ เขารู้สึกว่าพระเนตรที่ทอดเห็นทุกสิ่งจับอยู่ที่เขา เห็นถึงทุกความคิด ทะลุถึงความลับของใจ และถึงแรงจูงใจที่อยู่เบื้องหลังทุกการกระทำ

ในยามอันตราย แซมสันมีแหล่งกำเนิดของกำลังแหล่งเดียวกับโยเซฟ เขาจะเลือกสิ่งถูกหรือสิ่งผิดก็ได้ตามใจ แต่แทนที่จะยึดกำลังของพระเจ้าไว้ เขากลับปล่อยให้ตัณหาอันป่าเถื่อนในธรรมชาติของตนมีอำนาจเต็มที่ ความสามารถในการใช้เหตุผลถูกบิดเบือน ศีลธรรมเสื่อมทราม พระเจ้าทรงเรียกแซมสันสู่ตำแหน่งที่มีความรับผิดชอบ เกียรติ และประโยชน์ใหญ่หลวง แต่เขาต้องเรียนรู้ที่จะปกครองโดยเรียนรู้ที่จะเชื่อฟังธรรมบัญญัติ

> ของพระเจ้าก่อน โยเซฟเป็นผู้มีเสรีภาพที่จะเลือกทางศีลธรรมของตนเอง ความดีและความชั่วอยู่ต่อหน้าเขา เขาจะเลือกทางแห่งความบริสุทธิ์ ความศักดิ์สิทธิ์ และเกียรติ หรือทางแห่งการผิดศีลธรรมและความตกต่ำก็ได้ เขาเลือกทางที่ถูก และพระเจ้าทรงเห็นชอบ ส่วนแซมสันเผชิญการทดลองคล้ายกัน ซึ่งเขานำมาสู่ตัวเอง แต่เขาปล่อยบังเหียนให้ตัณหา ทางที่เขาก้าวเข้าไปนั้น เขาพบว่าจบลงที่ความอับอาย หายนะ และความตาย ช่างต่างจากประวัติของโยเซฟเหลือเกิน (*Signs of the Times*, 13 ตุลาคม 1881)

ในพระคัมภีร์มีหลายเรื่องที่เข้าใจยาก และธรรมชาติบาปของเราก็จะอ่านแล้วเข้าใจผิด เพื่อสนองตัณหาและความคิดที่เรามีอยู่ก่อน เราทุกคนรู้จักตัวอย่างของคนที่ทำเช่นนี้ เช่น ผมเห็นคนที่ล่วงประเวณีแล้วบอกตัวเองว่า ดาวิดยังได้รับการอภัย ฉันก็จะได้รับเหมือนกัน และที่จริงคนที่ฉลาดที่สุดในโลก [ซาโลมอน] ก็เกิดจากนางบัทเชบา [หญิงที่ดาวิดล่วงประเวณีด้วย] เสียด้วยซ้ำ แต่เราลืมความเจ็บปวดและความทุกข์อันแสนสาหัสทั้งหมดที่ดาวิดต้องผ่านเพราะผลของบาปนั้น และลืมบริบทที่ท่านอยู่

เราจึงไม่ควรตัดสินดาวิดหรือคนอื่น เพราะรู้ว่าเราทุกคนก็ทำบาปแบบเดียวกันได้ เราควรเห็นใจและให้อภัยโดยเร็ว เพื่อว่าเมื่อเราให้อภัยคนอื่นและตัดสินว่าเขามีค่าควรแก่ชีวิตนิรันดร์ เราก็จะให้อภัยตนเองและตัดสินว่าตนเองมีค่าควรแก่ชีวิตนิรันดร์ได้ด้วย ขณะเดียวกันขอให้จำไว้ว่า บาปทำลายความสามารถของเราที่จะทำเช่นนี้ บาปหลอกลวงเรา และทำให้เรายกตัวเองขึ้นแทนพระเจ้า

> ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายเอ๋ย อย่าให้มนุษย์คนใดหลอกลวงพวกท่าน ผู้ที่กระทำความชอบธรรมก็ชอบธรรม เหมือนกับที่พระองค์ทรงชอบธรรม ผู้ที่กระทำบาปก็เป็นของพญามาร เพราะว่าพญามารกระทำบาปมาตั้งแต่เริ่มแรก เพราะเหตุนี้พระบุตรของพระเจ้าจึงได้มาปรากฏ เพื่อพระองค์จะทรงทำลายกิจการทั้งหลายของพญามารเสีย ผู้ใดก็ตามที่บังเกิดจากพระเจ้า ก็ไม่กระทำบาป เพราะว่าเมล็ดของพระองค์ดำรงอยู่ในผู้นั้น และเขากระทำบาปไม่ได้ เพราะเขาบังเกิดจากพระเจ้า ในสิ่งนี้บุตรทั้งหลายของพระเจ้าก็ปรากฏชัด และลูกทั้งหลายของพญามาร ผู้ใดก็ตามที่ไม่กระทำความชอบธรรมก็มิได้มาจากพระเจ้า เช่นเดียวกับคนที่ไม่รักพี่น้องของตน (1 ยอห์น 3:7-10)

ในเรื่องทั้งหมดนี้ เราต้องไม่ลืมความชั่วร้ายของบาป ว่ามันทำลายล้างเพียงใด และมันบิดเบือนและทำลายทุกสิ่งรอบตัวอย่างไร เราควรยึดพระเจ้าของเราไว้ให้แน่น และขอบพระคุณเสมอที่พระองค์ประทานพระบุตรแก่เรา เพื่อพระบุตรจะทรงดำเนินชีวิตของพระองค์ในตัวเรา เราต้องหนีจากบาปหรือพยายามเอาชนะมัน เพราะเรามีความรับผิดชอบต่อตนเองและคนรอบข้าง เราต้องรู้ให้ชัดขึ้นว่าอะไรเป็นบาปในสายพระเนตรของพระเจ้า และสุดท้าย ถ้าเราล้มลงในบาปจริง ๆ แล้วมองย้อนดูชีวิตของตนเหมือนแซมสัน ขอให้เราจำไว้ว่าพระเมตตาของพระเจ้าดำรงนิรันดร์ และทูลขอการกลับใจตามพระทัยพระเจ้าอย่างที่แซมสันมี ไม่ใช่ความเสียใจอย่างโลกซึ่งมีอยู่ดาษดื่น

"เพราะว่าความเสียใจตามอย่างทางของพระเจ้ากระทำให้เกิดการกลับใจใหม่ ซึ่งนำไปสู่ความรอดที่ไม่ต้องคิดเปลี่ยนใจเลย แต่ความเสียใจแห่งโลกนี้กระทำให้เกิดความตาย" (2 โครินธ์ 7:10)

เราไม่ควรลืมเลยว่าบาปได้ทำอะไรกับพระคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา และขอให้จำไว้ตลอดไปว่า มีเพียงชีวิตของพระองค์ซึ่งพระองค์ประทานแก่เราเท่านั้น ที่ทำให้เราคนใดคนหนึ่งมีชัยได้

ประวัติของแซมสันให้บทเรียนแก่ผู้ที่อุปนิสัยยังไม่ก่อรูป ผู้ที่ยังไม่ได้ก้าวเข้าสู่ชีวิตการงาน เยาวชนที่เข้าโรงเรียนและวิทยาลัยของเราจะพบคนทุกประเภทที่นั่น ถ้าพวกเขาต้องการความสนุกและความเหลวไหล ถ้าพวกเขาพยายามเลี่ยงคนดีและไปเข้าพวกกับคนชั่ว พวกเขาก็มีโอกาสทำได้ บาปและความชอบธรรมอยู่ต่อหน้าพวกเขา และพวกเขาต้องเลือกเอง แต่ขอให้พวกเขาจำไว้ว่า "ใครหว่านอะไรลง ก็จะเก็บเกี่ยวสิ่งนั้น คนที่หว่านสิ่งที่ตอบสนองเนื้อหนังของตน ก็จะเก็บเกี่ยวความเปื่อยเน่าจากเนื้อหนังนั้น แต่คนที่หว่านสิ่งที่ตอบสนองพระวิญญาณ ก็จะเก็บเกี่ยวชีวิตนิรันดร์จากพระวิญญาณนั้น" (*Signs of the Times*, 13 ตุลาคม 1881 ย่อหน้าที่ 20)

"ด้วยว่าค่าจ้างของบาปคือความตาย แต่ของประทานของพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา" (โรม 6:23)

ก่อนจบการศึกษานี้ ผมอยากให้เราดูว่าชาวยิวในสมัยพระเยซูเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าผิดไปอย่างไร ชาวยิวคิดว่าพระเจ้าจะประทานพระเมสสิยาห์ที่จะนำพวกเขาทำสงครามโค่นล้มโรม ซึ่งปกครองแผ่นดินของ

พวกเขาอยู่ในเวลานั้น เมื่อพระองค์ตรัสให้ “รักศัตรูของพวกท่าน” และ “อย่าต่อสู้คนชั่ว” พวกเขาจึงเข้าใจได้ยากอย่างยิ่ง

คำสอนนี้ยิ่งเข้าใจยากเมื่อเราเองกำลังถูกกดขี่ข่มเหง และคนชั่วเข้ายึดอำนาจรัฐบาลของเรา เราไม่ควรสู้กับพวกเขาหรือ ทำไมพระเจ้าทรงยอมให้เรื่องเช่นนี้เกิดขึ้น ขอให้เราพิจารณาข้อความต่อไปนี้ของเอลเลน ไวท์อย่างละเอียด ข้อความนี้จะช่วยให้เราเห็นชัดว่าพระเยซูทรงเกี่ยวข้องกับความทุกข์ของเราอย่างไร

เอลเลน ไวท์ อธิบายคำว่า “อย่าต่อสู้คนชั่ว”

การที่ชาวยิวต้องติดต่อเกี่ยวข้องกับทหารโรมันทำให้เกิดเรื่องขุ่นเคืองใจอยู่เสมอ... ประชาชนกับทหารปะทะกันบ่อยครั้ง และการปะทะเหล่านี้ยิ่งโหมความเกลียดชังของประชาชน บ่อยครั้งเมื่อเจ้าหน้าที่โรมันคนหนึ่งกับทหารอารักขาเร่งเดินทางจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง เขาจะจับชาวนาชาวยิวที่กำลังทำงานอยู่ในทุ่ง แล้วบังคับให้แบกสัมภาระขึ้นเขา หรือให้ทำงานอย่างอื่นตามที่ต้องการ การทำเช่นนี้เป็นไปตามกฎหมายและธรรมเนียมของโรม และใครขัดขืนก็มีแต่จะถูกเยาะเย้ยและถูกทารุณ **ทุกวันที่ผ่านไป ความปรารถนาที่จะสลัดแอกของโรมก็ยิ่งฝังลึกลงในใจของประชาชน... ประชาชนมองไปที่พระคริสต์อย่างใจจดใจจ่อ โดยหวังว่าพระองค์คือผู้ที่จะมาทำให้ความหยิ่งผยองของโรมต้องตกต่ำลง**

พระเยซูทอดพระเนตรใบหน้าที่แหงนมองพระองค์อยู่เบื้องหน้าด้วยความเศร้า **พระองค์ทรงเห็นร่องรอยชั่วร้ายที่วิญญาณแห่งการแก้แค้นประทับไว้บนใบหน้าเหล่านั้น และทรงทราบว่าประชาชนปรารถนาอำนาจที่จะบดขยี้ผู้กดขี่ตนอย่างขมขื่นเพียงใด** พระองค์ตรัสกับพวกเขาด้วยความโศกเศร้าว่า “อย่าต่อสู้คนชั่ว ถ้าใครตบแก้มขวาของท่านก็จงหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย”

พระดำรัสนี้เป็นเพียงการย้ำคำสอนของพระคัมภีร์เดิม จริงอยู่ กฎที่ว่า “ตาแทนตา ฟันแทนฟัน” (เลวีนิติ 24:20) เป็นข้อกำหนดหนึ่งในธรรมบัญญัติที่ประทานผ่านโมเสส แต่มันเป็นกฎหมายบ้านเมือง [สำหรับให้ศาลใช้ตัดสิน] ไม่มีใครมีสิทธิ์แก้แค้นด้วยตนเอง เพราะพวกเขามีพระดำรัสขององค์พระผู้

เป็นเจ้าอยู่แล้วว่า “อย่าพูดว่า ‘ข้าจะแก้แค้นความชั่ว’” “อย่ากล่าวว่า ‘ข้าจะทำแก่เขาอย่างที่เขาได้ทำแล้วแก่ข้า’” “อย่าเปรมปรีดิ์เมื่อศัตรูของเจ้าล้ม” “ถ้าศัตรูของเจ้าหิว จงให้อาหารเขากิน และถ้าเขากระหาย จงให้น้ำเขาดื่ม” (สุภาษิต 20:22; 24:29, 17; 25:21-22)

ชีวิตทั้งหมดของพระเยซูบนโลกนี้เป็นการสำแดงหลักการนี้ พระผู้ช่วยให้รอดของเราเสด็จจากพระนิเวศในสวรรค์ก็เพื่อนำอาหารแห่งชีวิตมาให้ศัตรูของพระองค์ แม้คำใส่ร้ายและการข่มเหงถูกโหมใส่พระองค์ตั้งแต่ประสูติจนสิ้นพระชนม์ สิ่งเดียวที่มันดึงออกมาจากพระองค์ได้คือการสำแดงความรักที่ให้อภัย พระองค์ตรัสผ่านผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ว่า “ข้าพเจ้าเปิดหลังให้ผู้โบยตีข้าพเจ้า และหันแก้มแก่คนดึงเคราข้าพเจ้าออก ข้าพเจ้าไม่ได้ซ่อนหน้าจากการเยาะเย้ยและการถ่มน้ำลายรด” “ท่านถูกบีบบังคับและถูกข่มใจ ถึงกระนั้นท่านก็ไม่ปริปาก เหมือนลูกแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนแกะที่เป็นใบ้ต่อหน้าผู้ตัดขนของมันเช่นใด ท่านก็ไม่ปริปากของท่านเช่นนั้น” (อิสยาห์ 50:6; 53:7) และจากกางเขนที่คาลวารี คำอธิษฐานของพระองค์เพื่อผู้ที่ฆ่าพระองค์ กับข่าวแห่งความหวังที่ประทานแก่โจรผู้กำลังจะตาย ก็ดังก้องผ่านยุคสมัยมาถึงเรา

การทรงสถิตของพระบิดาล้อมรอบพระคริสต์ไว้ และไม่มีสิ่งใดเกิดกับพระองค์ นอกจากสิ่งที่ความรักอันไม่มีขอบเขตทรงอนุญาตเพื่อเป็นพรแก่โลก นี่คือแหล่งกำเนิดของการปลอบประโลมสำหรับพระองค์ และก็เป็นของเราด้วย ผู้ที่ซึมซับพระวิญญาณของพระคริสต์ก็อยู่ในพระคริสต์ การทำร้ายที่มุ่งมายังเขาจะตกที่พระผู้ช่วยให้รอด ผู้ทรงล้อมเขาไว้ด้วยการทรงสถิตของพระองค์ สิ่งใดก็ตามที่มาถึงเขาล้วนมาจากพระคริสต์

เขาไม่จำเป็นต้องต่อสู้ความชั่ว เพราะพระคริสต์ทรงเป็นผู้ป้องกันเขา ไม่มีสิ่งใดแตะต้องเขาได้เว้นแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงอนุญาต และ "ทุกสิ่ง" ที่ทรงอนุญาตนั้น ล้วน "ก่อผลดีแก่คนที่รักพระเจ้า" (โรม 8:28) (*Thoughts from the Mount of Blessing*, MB 70-72)

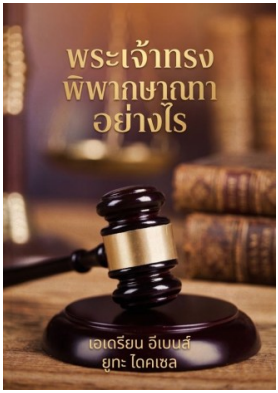
นี่เป็นคำสอนที่รับได้ยาก สำหรับเราที่เป็นคริสเตียน พระเจ้าทรงต้องการให้เรามีความเชื่อในพระองค์อย่างสิ้นเชิง ถ้ามีคนมาปล้นเรา หรือตีเราจากข้างหลังเพราะมองเราเป็นศัตรู หรือกระชากกระเป๋าของเราแล้วขับรถหนีไป เราต้องมองเรื่องทั้งหมดนี้ว่า "มาจากพระคริสต์" พระคริสต์ทรงอนุญาตให้มันเกิดกับเรา และเราต้องไม่ตอบโต้ด้วยมีด สเปรย์พริกไทย หรือศิลปะการต่อสู้ที่เราฝึกมา ผมรู้ว่าเรื่องนี้ยาก แต่นี่คือความยากของการเดินตามรอยพระบาทของพระคริสต์ การกลัวสิ่งเหล่านี้แล้วป้องกันตัวเอง คือการต่อสู้ความชั่วด้วยจิตใจที่ไร้ความเชื่อ

เมื่อความชั่วเกิดกับเรา เราควรทำอย่างไร เราทำเหมือนพระคริสต์ คืออธิษฐานเผื่อศัตรูของเรา เผื่อโจรที่ขโมยของของเรา และเผื่อคนที่อาจต้องการฆ่าเรา เราบอกพวกเขาว่าพระเจ้าทรงเห็นสิ่งที่พวกเขากำลังทำ และถ้าพวกเขาไม่หันจากชีวิตเช่นนั้น พวกเขาจะเก็บเกี่ยวสิ่งที่ตนหว่าน (กาลาเทีย 6:7) เราต้องไม่มีความขมขื่นและความโกรธแบบที่มากับการป้องกันตัวและการตอบโต้ แต่ให้เราสำแดงเพียง "ความรักที่ให้อภัย" เหมือนพระคริสต์ ขอพระเจ้าทรงช่วยเรา เพราะเราทำเช่นนี้ไม่ได้เลยถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงอยู่ในเรา

หนังสือเล่มอื่นที่น่าอ่าน

อ่านฟรีได้ที่ fatheroflove-thailand.com

ผู้ทำลาย

เดยัน อินดอฟ และ เอเดรียน อีเบนส์

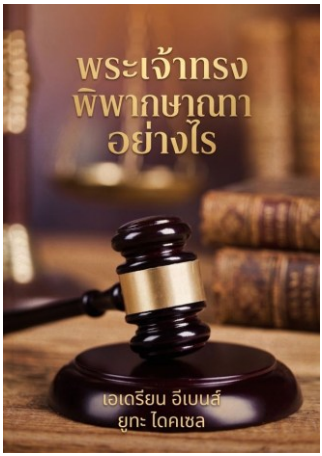
ใครคือผู้ทำลายลูกหัวปีในอียิปต์

> เพราะพระยาห์เวห์จะเสด็จผ่านไปเพื่อจะประหารคนอียิปต์ เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเลือดที่วงกบประตูทั้งด้านบนและด้านข้างทั้งสองข้าง พระยาห์เวห์จะทรงผ่านเว้นประตูนั้น และจะไม่ทรงให้**ผู้สังหาร [ผู้ทำลาย]** เข้าไปในบ้านพวกท่านเพื่อจะประหารท่าน (อพยพ 12:23)

หากเชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ประหารเสียเอง นั่นหมายความว่าพระองค์กำลังยับยั้งพระองค์เองหรือ สมเหตุสมผลหรือไม่ และหากพระคริสต์คือผู้ทำลายในคืนนั้น ย่อมหมายความว่าผู้ที่มีพระคริสต์สถิตอยู่ภายใน มี “ผู้ทำลาย” พำนักอยู่ในตัวด้วยหรือ

> เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยเขาทั้งหลายให้รอด (ลูกา 9:56)

หนังสือเล่มนี้จะแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ซาตานคือ “ผู้ทำลาย” และพระเจ้าทรงเป็น “ผู้ยับยั้ง” ไม่ให้มันกระทำกิจการอันชั่วร้ายของมัน

พระเจ้าทรงพิพากษาเราอย่างไร

เอเดรียน อีเบนส์ และ ยูกะ ไดคเซล

เมื่อพระเจ้าทรงหมดความอดทน พระองค์ทรงลงมือทำลายคนบาปด้วยพระองค์เอง หรือ คริสเตียนส่วนใหญ่เชื่อเช่นนั้น แต่เมื่อเรามองความพินาศของกรุงเยรูซาเล็ม และมองกางเขนของพระคริสต์ เราพบรูปแบบเดียวกัน และเป็นรูปแบบที่ต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง

หนังสือเล่มนี้อธิบายรูปแบบการพิพากษาแปดขั้นตอน ซึ่งเริ่มต้นจากการเตือนของพระเจ้า ตามด้วยการปฏิเสธของมนุษย์ และลงท้ายด้วยการถอนพระพรและการปกป้องคุ้มครอง ทุกขั้นตอนคือการที่พระเจ้าทรงถอยห่างออกไปตามที่มนุษย์เลือกเอง ไม่ใช่การที่พระองค์ทรงยกพระหัตถ์ขึ้นทำร้าย

พระพิโรธแห่งความรักของพระเจ้า

เกรแฮม แม็กซ์เวล, เอฟ. ที. ไรท์, มอริส ดี. ลิววิส และ แกรี่ ฮัลควิสท์

พระคัมภีร์กล่าวอย่างไรเกี่ยวกับพระพิโรธของพระเจ้า พระพิโรธของพระองค์เหมือนกับความโกรธของเราหรือไม่ พระเจ้าทรงมีอารมณ์โกรธไหม พระองค์ทรงกริ้วหรือเปล่า พระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยความรักจะทำลายคนชั่วร้ายด้วยไฟได้อย่างไร

คำถามเหล่านี้และอีกมากมายได้รับการตอบอย่างถี่ถ้วนในหนังสือเล่มเล็กนี้ ซึ่งนำเสนอภาพอันงดงามของพระบิดาบนสวรรค์ของเรา พระเยซูเสด็จมาเพื่อสำแดงพระบิดาแก่เรา พระองค์ทรงเป็นพระฉายาที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้า มาร่วมตกหลุมรักพระผู้สร้างผู้ไม่เคยรักคนบาปน้อยลงเลย

แซมสันกับหลุมพราง

หลักการสอนจิตใจที่มืดมัว

พระเยซูตรัสว่า “จงรักศัตรูของพวกท่าน” แล้วทำไมพระคัมภีร์เดิมจึงเต็มไปด้วยสงครามที่ดูเหมือนพระเจ้าทรงเห็นชอบ

ถ้าพระเจ้าทรงฤทธิ์อำนาจทั้งสิ้น ทำไมพระองค์ไม่ทรงยึดคานาอันให้อิสราเอลเสียเอง โดยไม่ต้องมีใครจับดาบ

คำตอบอยู่ในคำถามที่พ่อแม่ทุกคนรู้จักดี คือ เมื่อคนที่คุณรักไม่ไว้วางใจคุณ และเลือกทางที่ทำลายตัวเอง คุณจะตัดเขาออกไป หรือจะเดินไปกับเขา

เรื่องของแซมสันแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงเลือกทางใด

ดาวน์โหลดหนังสือฟรีได้ที่

fatheroflove-thailand.com